

KATE DRAMIS

PROKLETÍ
HŘÍCHŮ

ROMANTASY

PROKLETÍ HŘÍCHŮ

Copyright © Kate Dramis 2024

First published as The Curse of Sins in 2023 by Michael Joseph.

Michael Joseph is part of the Penguin Random House group of companies.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jaroslava Novotná Kočová, 2025

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5893-7 (pdf)

KATE DRAMIS

PROKLETÍ HŘÍCHŮ

DRUHÝ DÍL

přeložila Jaroslava Novotná Kočová

*Věnováno těm, kdo se bojí ukázat světu svou horší tvář...
a těm, kdo najdou odvahu do ní pohlédnout, a přesto nás
milovat.*

(A také Po, která mě vždycky měla ráda, i mně navzdory.)

**Řád višjů, požehnaný božskými Devíti a popsáný ve Znalmaři,
knize bohů, zahrnuje podřády:**

Korpsoma: dary těla

Zeluové: dar síly

Animové: dar života a smrti

Dultra: dary živelů

Incenti: dar ohně

Caeliové: dar vzduchu

Terrové: dar země

Akvinové: dar vody

Espri: dary mysli, pocitů a smyslů

Sensajové: dar vnímání a cítění

Persijové: dar přesvědčování

Sájové: dar vědění a magie

Zvuk, který se ozve, když ostří zajede do masa a pronikne kostí, je zvláštní. Zůstává viset ve vzduchu a jeho chvění doznívá v hlavě dlouho poté, co z rány vyteče všechna krev. Je jako zlověstná symfonie stupňující se až do stavu nevyhnutelného šílenství.

Vytrhuje všechny ze sna:

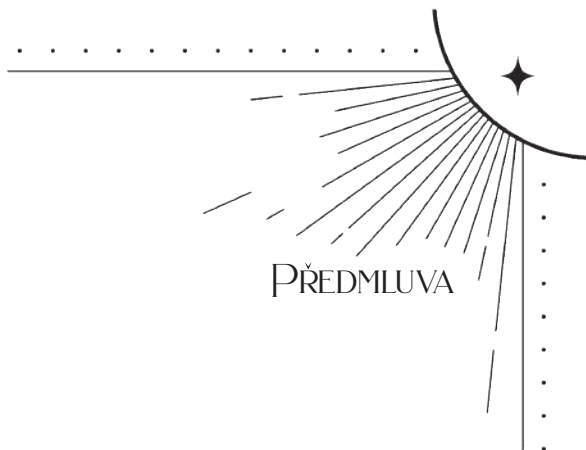
Zdráhavou svatou.

Mladého krále.

Vzpurného Vynutitele.

Svázané mečem a krví a válečnou vřavou.

Matyáš Denier byl v temných postranních uličkách města Dunyluku jako doma. Udělal si z tamních zákoutí své království, ze všech těch nálevení, nevěstinců a podniků nevalné pověsti, jimž vládl jako panovník královského dvora.

Uvykl drsnému životu; neustálému smlouvání a krvi. Někdy v nich dokonce spatřoval i jistý půvab.

Špatnost byla důvěrnou přítelkyní krále kriváků. A právě proto jej... *překvapilo*... když si při pohledu do tváří pěti členů Dyminary čekajících v docích, kam právě přišel, uvědomil, že mu po zádech přeběhl mráz.

Neměl ze zvláštní jednotky královny Gianni strach. Většina višňů – mužů a žen vládnoucích některým z devíti božských darů – používala své mimořádné schopnosti ve jménu království. Avšak Giannina Dyminara byla vycvičená k tomu uplatňovat dary pod záminkou ochrany královny a obyvatel Taly bez slitování. A z ohavnějších kousků Dyminary měli celá léta ve zvyku vinit právě Matyáše, byť on by se podobných věcí štilil. Díky tomu však vycházel bez trestu z vlastních nepravostí.

Napadlo ho, že spolu mají vlastně takový symbiotický vztah. Dyminara si zakládala na tom, že zůstávala neviditelná. Takže to, že tady byli teď takhle *vidět*...

Matyášovi se sevřel žaludek neblahou předtuchou.

Všímal si ve městě nenápadných změn. Na veřejných místech přibýlo královských stráží, kolovaly zvěsti o odvodech do

armády Jejího Veličenstva, a to vše v rámci příprav na válku, jež se nyní jevila jako nevyhnutelná.

„Jsou tu od chvíle, co se rozkřikla ta zpráva, šéfe,“ zazněl nalevo od něj úlisný hlas. Matyáš odtrhl oči od vojáků a zamračil se na Skřetoura. Podsaditý mužíček zrudl v obličeji a zajel si rukou do hnědých vlasů, čímž prozradil nervozitu.

Tenhle Skřetour byl strašlivě podezíravý. Nerozpakoval se však ušpinit si ruce, a takového aby Matyáš v království chrabrých válečníků pohledal. Kupodivu. Matyáš měl dojem, že s tím má co dělat *čest*. Taková malichernost.

„Nuže, nenechávej mě čekat se zatajeným dechem, Skřetoure,“ řekl otráveně. „O jaké zprávě to mluvíš?“

Nejspíš nepůjde o nic vzrušujícího. Patrně další útok pirátů.

„Král Dominik je mrtvý. Zemřel rukou vlastního synovce, protože se spřáhl s Kakosem a zajal druhou svatou.“

Matyáš cítil, jak se mu zvedá obočí a stoupá vzhůru k dozadu hladce sčesaným stříbrným vlasům. Mrtvý král, to nebyla žádná maličkost. Přesto tomu nerozuměl, ne bez druhé poloviny Skřetourova sdělení.

„A od jakého fanatika ses to dozvěděl?“ V existenci druhé *svaté* totiž věřili pouze největší blouznivci. On samozřejmě znal proroctví. Učiněný blábol.

Skřetour zavrtěl hlavou. „Říkají, že ta zpráva pochází od Zuri, od královny rádkyně.“

Matyáš si téměř odfrkl. Dokonalé alibi, upečené nepochybně v Trahiru s cílem udělat ze zbytku dvora nevinátka – aby království uniklo spravedlivému hněvu, až vyjde najevo vládcova zrada.

A Gianna je klidně nechá pochutnat si na její zbožnosti, dodal Matyáš v duchu.

Skřetour dál žvanil o tom, ve kterém nevěstinci byl, když se mu časně zrána ta novina donesla, ale Matyáš už byl duchem jinde, spřádaje vlastní plány. Přemýšlel, za jaké nitky zatahat. Jaké dohody uzavřít. Koho přitlačit ke zdi a vyždímat. Politická nestabilita byla dokonalou chvílí na vytěžení vlastních zisků, byl-li člověk připravený.

„Generálku propustili z vězení,“ říkal právě Skřetour.

V tu chvíli Matyáš zpozorněl. Generálku Tovu zajali před pár měsíci na základě podezření ze zrady. Údajně u ní našli objednávky na dodávky zbraní – objednávky vystavené dvěma trahirskými obchodníky, kteří zaplatili životem za to, že nakupovali pro Kakos. Platil totiž zákaz obchodovat s Jižním královstvím, které se na černé listině ocitlo kvůli pokusům s temnou magií.

„Říkají, že to na ni Kakos navlékl,“ pokračoval Skřetour, „což znamená, že dodavatel je ještě pořád na svobodě. Zajímavé, že?“

Matyáš si přejel rukou po bradě, oči upřené na Dyminaru. Zajímavé. Vskutku. Nikdy nevěděl, co si o zkazkách kolujících už desítky let, zkazkách o tom, že Kakos usiluje o znovuvzkříšení dekaširé – zakázané nauky, která višjům propůjčuje neomezenou sílu a povyšuje je na bohy –, myslet. Dekáširé *údajně* vzala za své ve válce a bohové ji zapověděli.

Dyminara však před pár měsíci zadržela v Tale vyznavače této temné magie. Diaforata, jak se jim říkalo: višju, který odčerpával magickou moc z jiných lidí za účelem probuzení syrové síly. Našli ho těsně po tom, co zadrželi trahirské obchodníky, pokoušející se nakoupit zbraně pro Jižní království.

Matyáš se nestal nejproslulejším zločincem jen tak pro nic za nic. Dokázal dobře číst znamení. Dokonce ani on nemohl zavírat oči před tím, jak vše nasvědčuje tomu, že se Kakos připravuje na válku.

A vzhledem k tomu, že dodavatel byl dosud na svobodě, své zbraně nejspíš dostali.

„Ví někdo, kdo to je? Ta nová *svatá*?“ To slovo znělo jako pointa špatného vtipu.

„Říkají, že Giannina Třetí.“

Matyáš už nedokázal skrýt posměch. „Tak teď už opravdu vím, že to jsou jen řeči od karetního stolu. Tu by bohové nikdy nevybrali, to zkrátka není možné...“ Matyáš nenalézal ta správná slova, jimiž by vyzvědačku označil. Osina v zadku bylo to první, co ho napadlo.

Jed téhle mladé vyzvědačky okusil už mockrát na to, aby věděl, že v žádném případě nemůže být svatá. Důkazem byl bezpočet choullostivých míst na jeho těle, kam zajel hrot její dýky.

Skřetour pokrčil rameny. „Jen opakuju, co říkali, šéfe. Generálka zřejmě doplatila na to, že svatá poprvé předvedla svou sílu. Ona ji totiž chránila... Tak či tak, myslím, že královna tomu všemu přijde na kloub. Jak je to s tou svatou a tak. Je opravdu oddaná víře, to se musí nechat.“

Matyáš něco nezřetelně zamumlal.

Celé tohle zpropadené království bylo oddané bohům. Dokonce i Matyáš si dával záležet, aby nevynechal žádnou z klíčových bohoslužeb v hlavním chrámu ve městě. Jenže to, zač se modlil *on*, mu žádní bohové seslat nemohli – to spíš zákazníci a boháči, jejichž tajemství mohl snadno směnit za lahůdky dovezené z Trahiru.

Matyáš si krouživým pohybem uvolnil ramena a odhlédl od skupinky vojáků. „Dost už bylo řečí, Skřetoure. Jdeme pozdě.“

Mužíček cosi omluvně zabručel, načež se sebral a zamířil k hráčskému doupěti. Ten podnik dlužil Matyášovi další splátku – již druhou za posledního čtvrt roku, a právě proto s sebou vzal i Skřetoura.

Matyáš si povzdychl – měl za sebou dlouhý den. Když odcházel, ohlédl se na členy Dyminary.

Zjevně na někoho čekali.

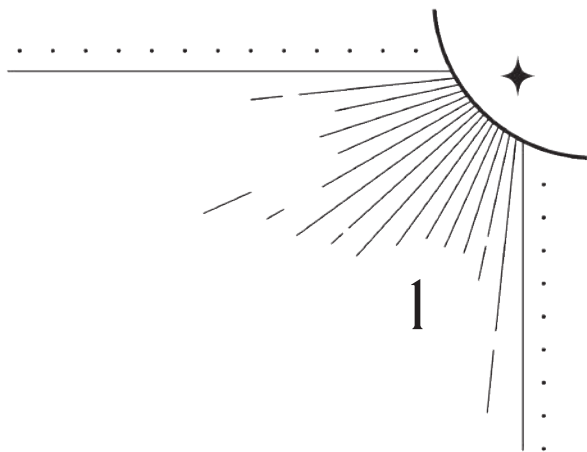
Zadoufal, že ona je připravená.

PRVNÍ ČÁST

DEJKOŠI

Chlad mramorové podlahy mírnila teplá krev. Stékala jí po tváři a zanechávala za sebou rudé čmáranice, zatímco se plazila vstříc smrti.

Zamžourala. Obrysy jasně osvětlené místnosti se ještě víc rozostřily. O stěny se odrážely výkřiky hrůzy. S námahou zvedla bradu. Její oči zapátraly po pevném kotevním laně, které tu pro ni vždy bylo. Znovu zamžourala a místnost se opět rozmazala.

Tam. Na podlaze vedle ní ležela zhroucená mužská postava, ruku mírně nataženou jakoby směrem k ní.

Ne.

Ne.

Ne.

V hlavě jí zazněl ostrý nesouhlas, hlasitý jako výkřiky odrážející se od stěn.

Nemůže být mrtvý. *Nemůže* být mrtvý, vždyť někdo pořád křičí, pořád ztěžka dýchá, pořád prosí.

Spočinula pohledem na jeho obličej.

Jeho šedé oči však byly bez života.

Výkřiky dosáhly stupně nejvyššího zoufalství a ji najednou pálilo v krku.

Teprve teď si uvědomila, že to křičí ona sama.

„Tvrdohlavá svatá,“ zavrčel hlas nad ní. Pracně zvedla oči o trochu výš, pátrajíc po muži majícím na svědomí její muka.

Jenže na ni hleděla ženská tvář.

Zlaté vlasy. Hnědé oči. Bílé roucho.

Koutky srdcovitých rtů ženy se při pohledu na bezvládné tělo lítostivě svěsily. Willova ruka ležela natažená směrem k ní dokonce i po smrti.

„Třeba *ted* konečně začneš poslouchat,“ zauvažovala Gian-na. „Co myslíš, Ajo?“

Její jméno se neslo místností, dutý úder drtící její sevřenou hrud.

Ajo.

Ajo.

AJO –

„AJO!“

Aja zděšeně zalapala po dechu a nasála slaný vzduch. Sotva rozpoznávala siluetu tyčící se před ní, ale vzepjala se a vrhla se jí po krku.

Zabiju ji. Zabiju ji. Zabiju ji.

Zápěstí jí však sevřely teplé prsty. Pak ji uchopily za hlavu a přitisklo se na ni pevné tělo.

Aja se zpod něho pokusila vykroutit, nemohla však pohnout rukou, a vlastně celým tělem. Nemohla ani *dýchat*, mysl měla příliš rozháranou na to, aby povolala sílu, a –

„To jsem já,“ zazněl hluboký hlas, baryton protkaný napětím. „To jsem já. Něco se ti zdálo.“

I přes zděšení pocítila cosi povědomého. V žilách jí však dál koloval adrenalin. Její strach, to byla hustá mazlavá hmota, která ji dusila a zabraňovala jí pořádně se nadechnout. Její roztržštěný štít prorazil výboj sensajovy síly, která zchladila spalující paniku. Byl dost silný na to, aby roztržštěl pozůstatky děsivých preludů a vytrhl Aju ze sna.

Zamžourala a hnědé oči zešedly.

„Wille,“ zašeptala s úlevou jeho jméno a uviděla jasně jeho tvář, byť stále lapala po dechu.

„Dýchej, lásco.“

Další výboj jeho síly, tentokrát něžnější, zahnal poslední zbytky její paniky. Aja cítila, jak se jí uvolnily svaly, a spočinula na matraci, kterou měla pod sebou. Sevření na prsou trochu povolilo. Will ji pohladil palcem po zápěstí, sklonil hlavu a přel jí rty po kůži kousek pod uchem.

Tiché ujištění.

Cítila na prsou tlukot jeho srdce, a když jí pak zašeptal do kůže: „Jsi v bezpečí“, konečně rozechvěle vydechla. Další dotek jeho rtů a pak to řekl ještě jednou – jako by i on potřeboval slyšet ta slova: „Jsi v bezpečí.“

Trvalo ještě chvíli, než si Aja uvědomila skřípání lodi. Její oči postupně přivykly tmě a pak i díky měsíčnímu svitu pronikajícím dovnitř kulatým lodním oknem uviděla nevelikou kajutu. Měsíc chvělivě ozařoval opálenou kůži na Willových prsou. Ten opatrně pustil její zápěstí a posadil se na paty.

V bezpečí.

Aja si sedla a opřela si ruce o kolena. Svěsila hlavu a ještě jednou se ze všech sil zhluboka nadechla. Opět do ní vstoupila Willova síla, bylo to však jen pohlazení. Pocit klidu se v ní začal rozlévat, jako by jí sama Willova podstata pronikala až do morku kostí. Pomohlo jí to upokojit splašeně tlukoucí srdce, takže konečně mohla hlasem nakráplým a rozedraným od křiku tiše vyslovit své díky.

V bezpečí.

Ne.

Nebyli v bezpečí.

A bylo hloupé si namlouvat, že by se mu být jen přiblížili.

Pět dní. Pět dní na moři. Aja je strávila tím, že se rozptylovala cvičením a – *bohové* – také Willem, i kdyby jen proto, aby pohřbila strach, který ji pronásledoval za nocí ve snech. Bylo až příliš snadné uvěřit, že si po tom všem, co se stalo v Trahiru, zaslouží chvilku oddechu.

Zvedla hlavu a pohlédla na jeho rozčuchané černé vlasy, zvlněné vlhkým mořským vzduchem. Jeho oči byly ostražitě.

„Ty jsi zůstal vzhůru.“

Will si prohrábl vlasy rukou. „Zůstal.“

Ostatně jako každou předešlou noc, kdy ji zlé sny připravily o vzácný klid nalezený ve spánku.

Po jeho přitakání zavládlo ticho. Nikdy na ni nenaléhal. Nikdy ji nenutil mluvit o tom, proč se s křikem vytrhuje ze spaní, a stejně tak se jí ani nikdy nesvěřil, proč on je pokaždé vzhůru, když se to stane. Bylo to, jako by uzavřeli tichou dohodu, že se budou oddávat úlevnému klidu, dokud to jen půjde.

Pouze bohové však věděli, jak rychle vezme ten klid za své, až se vrátí domů do Taly.

Aja naprázdno polkla a zahleděla se zkoumavě do Willovy tváře zbrázděné vyčerpáním – vyčerpáním, které skrýval, když spolu během dne cvičně zápasili na hlavní palubě, stejně jako skrýval bolest v boku. Stočila pohled k jizvě, nerovné a jasně rudé čáře v místě, kam mu Petr, druhý pobočník krále Domini-ka, zarazil v tom zpropadeném trůnním sále nůž.

„Od našeho vyplutí jsi skoro nespal,“ promluvila k němu něžně.

Will se dlouze zadíval ven kulatým lodním oknem a trochu se zamračil. „Nejde to,“ připustil nakonec s těžkostí v hlase, která nemohla pramenit pouze z nedostatku spánku.

Nebyla to jen zpověď.

Bylo v tom odevzdání se.

A to stačilo k tomu, aby Aja vstala, posadila se obkročmo na jeho klín a objala ho kolem krku. Willovy dlaně našly její boky. Přitáhl si ji ještě blíž, takže přes košili – jeho košili, kterou mu v noci „ukradla“ – ucítila teplo jeho těla. Nasála jeho vůni, v níž se snoubil kouř z hořícího dřeva a kořeněný med. Zcela se té vůni poddala, stejně jako jeho objetí.

Když přitiskl své čelo na její a zhluboka vydechl, ucítila, že jeho napětí alespoň částečně povolilo.

Několik dlouhých chvil vnímali jen jeden druhého. Willovy oči se vpíjely do jejích, jako by jí dokázal číst myšlenky.

„Mluv se mnou,“ zašeptal nakonec.

Ostatně, pět dnů vyhýbavosti bylo až až.

Aja povolila a zase zařala čelist. Bylo to pořád nové – to mezi nimi. Nebo alespoň to, že o tom nyní věděla. Pořád si ještě nezvykla svěřovat se mu se svými obavami. Bohové, vždyť se s nimi nesvěřovala málem ani Tově, a Tova byla její nejlepší přítelkyně od chvíle, co se naučily mluvit.

„Zabila tě,“ prozradila Aja tiše. „V mém snu.“

„Gianna?“

Aja přikývla a Will se pohroužil do trpělivého mlčení. Ušetřil ji otrápaných frází i prázdných slibů, že všechno nakonec dobře dopadne; zůstala jen neměnná přítomnost. Ta jí byla oporou, zatímco se snažila vyznat v pocitech, které ji svíraly na hrudi.

„Od chvíle, co jsem zjistila, jakou mám sílu... připadá mi, že nemůžu najít pevnou půdu pod nohama. Jako bych byla vždycky o krok pozadu,“ navázala pomalu. Will ji konejšivě hladil po zádech a Aja se přiměla k nádechu, aby se trochu uklidnila. „Vracet se takhle domů... a nevědět, co nás čeká...“

Zhroucené tělo.

Natažená ruka.

Prázdné šedé oči.

Spolkla, co měla na jazyku, a naklonila hlavu, aby na něj dobře viděla. Očima mu přejížděla po tváři ve snaze zahnat vidiny ze zlého snu. „Potřebuju vědět, jestli se Lorna nemýlí. Jestli Gianna skutečně chce využít moji sílu, aby strhla oponu a přivolala bohy.“

„Vím,“ přitakal tiše Will, obličej viditelně napjatý. „Věřím Lorně tak, jako věřím Gianně, a o to je to složitější.“

Aju nepřekvapilo, že Will řadí matku do stejné kategorie jako královnu. Léta Lornu považoval za mrtvou, dokud ho nevyhledala při jedné z jeho cest do Rinji. Byla sája, obdařená pronikavým zřením, a k jejím předkům patřila i ta, jež předpokládala příchod druhé svaté.

Pokud se temnota opět navrátí, bohové nás neopustí. Neboť druhá svého druhu povstane, zrozená k tomu, by napravila největší zlořádstvo.

Lorna předstírala smrt a prchla do Trahiru, aby měla jistotu, že Gianna nikdy nepřijde na to, že je svázaná s proroctvím a že má vize:

Že opona, stvořená bohy mezi jejich světem a zászvřtřím, je oslabená. Protržená. Křehká.

Jak jen to Lorna říkala?

Existuje snad lepší způsob, jak by se královna mohla pomstít těm, kteří plivali na její bohy, než na ně seslat přímo jejich hněv?

Aja nevěděla, co si myslet. Jistě, Gianna byla oddaná bohům. Jenže bohové slřbili, že jejich příštří návrat bude znamenat zkázř říše. Má riskovat hněv Božských, ohrozit království, zabránit Kakosu znovu probudit dekaširé?

Těměř to nedávalo smysl.

Aja však v Trahiru o důvěřu v královnu přišla, stejně jako o některé další části své osobnosti. O které přesně, po tom ještě bude muset zapátrat. Lorna... opustila syna a celý svůj život, protože pochopila, že Gianna je slepě odhodlaná jřt si za svým.

To jednoduše nemohli přehlřžet.

Aja se znovu nadechla a pokračovala. „To, že jsem teď... svatá,“ bohové, toho slova se snad nezbavř, „nám dává jistou výhodu. Když bude Gianna přesvědčená, že jsem vyslankyně bohů, a já v ní budu živit její zbožnost... bude se mi svěřovat. I kdyby jen pro pocit, že má mimořádně blřzko k bohům. Mohla bych se tak od ní něco dozvědět...”

Pohled Willových očí byl tvrdý, přesto si odevzdaně povzdychl. „Věděl jsem, že nakonec dojdeš k něčemu takovému.“

Aja povytáhla obočí. „Máš snad lepší nápad?”

Odkášlal si a mírně pokrčil ruce, aby ji opět chytil kolem boků. „Lorně se možná nedá úplně věřit, ale v jedné věci má pravdu: Gianna umř z lidí dostat, co potřebuje vědět.“

Už už chtěla něco namřtnout, ale Will mluvil dál: „Je to pravda. Z Taly jsem odjřžděl s určitou pověstř. A až se vrátřme, budu jř muset dostát.“

Aja si pomalu přebírala jeho slova. Oba museli dostat svému jménu. Ona byla Gianninou Třetí a Will jejím Druhým, temným knížetem Dunyluku, Gianniným Vynutitelem a...

„Ne!“ Aju překvapilo, jak příkře to vyřkla, jenže na ni chtě nechtě dolehl význam jeho slov. Uvědomila si, proč se Will tváří tak vážně, a cítila, jak se jí zrychluje tep.

To nemohl myslet vážně. Nemohl přece chtít, aby –

„To přesně bude Gianna očekávat.“

„Ne.“ Aja prudce vstala z postele a palcem přejela po jizvě na dlani – znamení toho, co všechno pro sebe znamenají.

„Ne že bych po návratu očekával pochvalu,“ přisadil si Will, který se také postavil. „Neodpověděl jsem na poslední Leniny dopisy.“ Persijka Lena, jejich souputnice z Dyminary, nejen že převzala pátrání po dodavateli, ale měla také za úkol si dopisovat s Ajou a Willem, zatímco budou pryč. „Až přijedeme domů, poslední zprávy, které ode mě Gianna bude mít, budou měsíc staré. Je naivní si myslet, že už jen to mi nevyslouží trest – a to i přes Zuriinu obsáhlou vysvětlující depeši.“

„Ty očekáváš, že když se ti mě podaří přesvědčit, dostaneš se k ní *blíže*?“ zeptala se Aja nevěřícně. „Když budeš předstírat, že jsi její...“

Nedokázala to ani vyslovit.

Giannin Druhý. Její Vynutitel.

A prý i milenec.

Lež – maska, kterou si nasadí, aby zůstal královně nablízku a současně odvedl její pozornost od Aji.

„Ano, očekávám,“ přisvědčil Will. „Oba víme, že budu muset uplatnit veškeré své nadání, abych se zase vloudil do její přízně. A právě tohle se mi osvědčilo. Ona to ode mě očekává, Ajo. A když jí budu nablízku, znamená to, že budeme vědět...“,“ mluvil dál, jenže Aja ho téměř neslyšela, jak jí hučelo v uších. Muset poslouchat jejich nářky, muset se dívat, jak ho Gianna hltá očima, jako by se nemohla dočkat, až s ním bude za zavřenými dveřmi...

Královnina hračka. Královnina děvka.

„Nemusíš to přece být ty,“ sykla Aja. „*Nemůžeš to být ty.*“

„Ajo –“

„Chce přece *mě*. Sám jsi to říkal. Chce moji sílu a my se potřebujeme dozvědět k čemu. Tak ji necháme, ať si myslí, že má svoji vytouženou zbraň v kapse. To bude ten správný krok. Bude se mi svěřovat.“

„Ajo –“

„Tím pádem to nebudeš muset znovu dělat. Budiž, získej si důvěru jako její Druhý, ale nemusíš... to přece nemáš zapotřebí...“

Zatímco převalovala slova na jazyku, její zklamání a znechucení rostlo. Will se kvůli ní přece nemusel zničit. Tentokrát ne. Ne když mohla Aja v jejich prospěch využít své postavení. Mohla s Giannou manipulovat stejně, jako Gianna manipulovala s *ní*. Mohla tahat za nitky, které jí Gianna dá do rukou – využít výcvik, který jí umožnila –, a hrát si na Gianninu věrnou svatou. A během toho třeba získá odpověď na otázku, co přesně si Gianna od druhé svaté slibuje.

Jenže Will se nedal odradit. „Přece nezáleží jen na tom něco se dozvědět, Ajo!“ vyštěkl.

„A na čem *jiném*, sakra?“

„Na ochraně!“ zaznělo do ticha. Will vrtěl hlavou, tvář staženou jakousi zvláštní bolestí. „Dominik to věděl,“ řekl ochraptěle. „Věděl, co jeden pro druhého znamenáme, a použil mě, aby se dostal k tobě. A já nenechám Giannu udělat to samé. Nebudu zbraň, kterou na tebe zaútočí. Protože přesně tím se stanu, když se dozví, co pro sebe znamenáme.“

„Jakmile zjistí, jakou mám sílu, dojde jí, že není radno si se mnou zahrávat –“

„Tušila tvou sílu, a přesto jí to nezabránilo použít proti tobě Tovu.“ Pronesl ta slova citlivě. Tiše. Přesto řála do Ajiných argumentů jako nůž. Zavřela pusu a zlostně se na Willa zadívala. Neuhnul před jejím pohledem. Nechal na sebe působit zlobu v jejích očích a neochvějně ji vstřebával do poslední kapičky.

„Zavřela tvou nejlepší přítelkyni do vězení, přestože byla nevinná. A nesvalila na ni vinu jen za tvou přehlídku síly na Uměleckém trhu, ale i za objednávku těch zpropadených zbraní, a to přitom *věděla*, že s tím Tova nemá nic společného. Bohové, jedno je jasné – Gianna to na ni navlékla, aby tě dostala, stejně jako to udělal Dominik. Mě sice možná dokážeš ochránit, ale sebe ne – stačí, aby si Gianna uvědomila, že mě může použít k tomu, aby tě přinutila vykonat její vůli!“

Aja začala přerývaně dýchat. Zavrtěla hlavou. „Přestaň.“

Jenže Will přistoupil ještě o krok blíž. „Bude ti mnou mávat před nosem jako oslici mrkví, jako to dělal Dominik –“

„Přestaň –“

„A *to nedopustím*,“ dokončil se skřípáním zubů. Stál teď těsně před ní, její hlavu ve svých dlaních. Mírně jí nadzvedl bradu, aby mu viděla do očí, jimiž se jí nyní vpíjel do tváře, čta každíčkou stopu svéhlavosti v ní vepsanou. „*Proč* se ti to tolik příčí?“

„Protože...“, vydralo se jí z hrdla, náhle sevřeného trýznivým smutkem, jemuž se bránila a který jí zastřel hlas.

Willovi v očích problesklo zoufalství. „Přece chápeš, že to nebude doopravdy. Znam tě moc dobře na to, abych věděl, že je za tím jen obyčejná žárlivost nebo neochota dopřát královně její hračku. Takže proč? *Proč* čekáš, že nepoužiju *všechny* zbraně ve mém arzenálu, abych nám pomohl?“

Jeho zoufalství a nechuť se zostřily a ona spolkla slova, která měla na jazyku. Tiše zaklel: „Zatraceně, Ajo –“

„Protože je to jen *další* oběť, kterou hodláš přinést!“ Pravda z ní vytryskla, jako když se protrhne hráz. Vyškubla hlavu z jeho dlaní a o krok ustoupila. „Už ses obětoval *dost*!“

Ano, chápala jeho důvody – proč mají svůj vztah tajit a proč má Will využít své osobní kouzlo, aby se opět vloudil do Gianniny přízně. Nakonec to přece byla maska, kterou nosil kvůli ní. Léta vybrušoval své schopnosti do podoby čehosi brutálního a okouzlujícího. Rval se za to, aby se stal Gianniným Druhým, nutil Giannu věnovat pozornost jemu, a tím ji odváděl od Aji.

I navzdory Ajině nenávisti. Navzdory řečem.

Stal se za to terčem posměchu i zášti. Dokonce se ho i báli. Jenže nikdy nezjistili, kdo se pod tou maskou ve skutečnosti skrývá. Nikdo v celé říši nejspíš nikdy neuvidí Willa takového, jakého jej nyní znala ona. Téhle jediné věci by ho snad mohla ušetřit.

Bohové, bylo v její moci jej téhle *jediné* věci ušetřit.

Will pomalu zkrátil vzdálenost mezi nimi. Rukama našel její boky, které něžně, ale pevně stiskl, a přitáhl si ji k sobě. „Tohle není oběť,“ pronesl tiše. Aja vrtěla hlavou, ale Will ji stiskl ještě pevněji. „Není,“ trval na svém. „Nepotřebuju, aby se o mně svět dozvěděl pravdu. Mně stačí, že ji znáš... ty. To pro mě bude vždycky dost.“

Aja zamrkala ve snaze zahnat slzy. „A co tvá ochrana?“ vydechla. „Kdo bude chránit tebe?“

Willovi zacukalo v koutku. Vzal ji za ruku a přitiskl si ji na jizvu na břicho, kde ho Aja zhojila. „Ty.“

No konečně! Že mu to ale trvalo! Tak přece jen nastavovali jeden druhému zrcadlo. Všechnu její neústupnost jí teď vracel. Jenže zatímco dřív z toho vždycky byla rvačka, kterou zpravidla rozpoutala ona, nyní Will přitiskl čelo na její a rozechvěle vydechl.

„Prosím, nenuť mě vystavit tě nebezpečí,“ pokračoval drsným hlasem. „To bych nepřežil.“

Aja přes veškerou zlobu, kterou v sobě měla, přes strach, hrůzu, pocit beznaděje a tvrdošijnost, s níž se nechtěla vzdát, zavřela oči a klesla do jeho objetí.

Nelíbilo se jí, že někde hluboko, pod rozbouřenou hladinou emocí, to dává smysl. Nechyběla tomu logika a ta nespočívala jen v tom, že opravdu potřebovali zjistit, co si Gianna slibuje od Ajiny síly. On totiž skutečně existoval způsob, jak ho Aja mohla ochránit – když nechá Giannu, ať si myslí, že Aje na jeho osudu nezáleží.

„Dobře,“ zašeptala. „Ale jen do té doby, než zjistíme, k čemu chce použít mou sílu. Pak se spolu... něco už zkrátka vymyslíme.“

Will přitiskl své rty – teplé, hebké a pevné jako on sám – na její. V tom polibku nebyl žár, jen oddanost a opora, díky kterým povolila svaly a ještě víc se do něho zabořila. Pohladila ho po prsou a ovinula mu ruce kolem krku.

Přesně ve chvíli, kdy se potřebovala nadechnout, se odtáhl a do pootevřených rtů jí zašeptal cosi ve starém jazyce, čemuž tak úplně nerozuměla. „Takže domluveno,“ pronesl tiše, ale zřetelně. „Až se vrátíme, oba využijeme své jedinečné postavení, které u Gianny máme, abychom zjistili, co jen půjde. A pokud jde o nás... nedáme nijak najevo, že se naše někdejší nevraživost změnila... a jsou z nás teď spojenci.“ Aja na ten výraz musela zareagovat jízlivým posměškem, Will se však jen usmál. „Jistě ti nebude činit velké potíže předstírat, že jsi na mě našťvaná.“

„To zvládnou, tím jsem si jistá,“ zavrčela Aja.

Se širokým úsměvem sklonil hlavu a oťřel se nosem o její. „Jak jen se moje ego přenesení přes takové mučení?“

Aja protočila oči. „To přežiješ.“

Sjel jí rty na bradu a ona zaklonila hlavu.

„Právě naopak, milá Ajenko,“ broukl jí do kůže. „Vím jistě, že to bude moje smrt.“

Bohové.

Do slov mu vstoupila vášeň, pročež mu Aja zvedla hlavu s jediným záměrem – aby se jeho rty dotkly jejích. Následoval polibek plný naléhavosti. Will ji doslova hltal, líbal ji tak, že dýchala přerývaně a bezděčně tiskla boky na jeho.

„Takže sis to rozmyslela, pokud jde o naše tělesné sblížení?“ zašeptal jí do pootevřených rtů, zatímco ji vedl k lůžku.

V té otázce bylo tolik domýšlivosti, že se odtáhla, rozhodnutá nechat ho trpět. Will jí však přejel rty po krku, očividně odhodlaný ke všemu.

Pět dní na moři a oni každý z nich strávili cvičením se v boji a také vzájemným rozptylováním, *poznáváním* nejružnějších stránek toho druhého, i kdyby jen proto, aby alespoň na chvíli zahnali obavy z toho, co nejspíš už brzy přijde. I kdyby jen proto,

aby zažehnali temné vize z nočních můr, které je pronásledovaly i za bílého dne.

A přesto... dosud nepřekročili tu poslední hranici.

Nebylo to však tím, že by Aja ráda nechávala muže čekat. Kdepak, rozkoš pramenící z mužské společnosti v posteli si nikdy neodpírala.

Jenže...

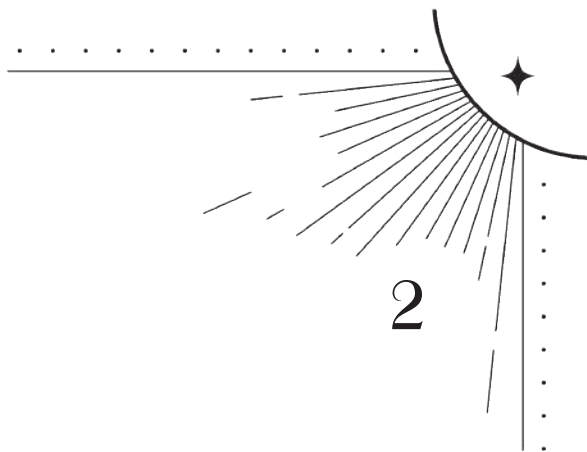
Ne takhle.

Ne když se zalykali hrůzou, slova jim vázla v krku a strach je vytrhoval ze sna. Ne když se jim sotva zahojily rány a jizvy byly ještě čerstvé.

Aja si skousla ret a uhasila touhu, která se jí vkrádala do hlasu. „Jestli si dobře vzpomínám, byl jsi to *ty*, kdo říkal, že si nechce ten zážitek pokazit bolestí ze zranění.“

Will se přidušeně zasmál, rty stále přitisknuté na jejím krku. Smích však poté vystřídal odevzdaný povzdech.

„Přísahám, že to bude moje smrt.“

Will nikdy příliš nepřemýšlel o tom, co vlastně znamená domov. Dům ve městě, kde bydlel jako malý, byl studený a nakysle páchl zklamáním otce, jehož očekávání nemohl nikdy splnit. Ta očekávání nad Willem visela jako těžké mraky, s postupujícími roky stále temnější, což se ještě zhoršilo po odchodu matky.

Útočiště zpravidla nacházel v kasárnách, jenže i ty měly své stinné stránky, a sice skoupé pohledy ostatních členů Dyminary. Jejich šeptání, když si mysleli, že je neslyší. Hladové oči žen, které svedl ve snaze cítit, že někam patří.

Alespoň tam ale platilo jeho slovo.

Ne, Will neměl jasnou představu domova. Jediné místo z celé Taly, kde se skutečně cítil zakořeněný, bylo v horách – na odlehklých svazích, mezi nimiž se proháněl s Akétou, svou spjatou vlčicí z posvátného plemene athatisů. Tam byl daleko od pohledů a slov pronášených šepem, tam snímal masku, kterou se rozhodl nosit.

Jenže jak se blížily majestátní vrcholky Maly, činily z nich malé, bezvýznamné tvory na palubě křehké bárky, vydané na pospas sedmipekli. Jejich přítomnost Willa znepokojovala jako ještě nikdy.

A pocit hrůzy ještě zesílil, když s příbojem vpluli do zátoky a konečně uviděli doky Dunyluku.

V přístavu panoval typický ruch a shon, zvláště v blízkosti Rouline, dunylucké zábavní čtvrti. Dnes ho však prostupovalo

tlumené reptání a Will by vsadil cokoli, že za ně může pět strážů hlídkujících na kraji přístavu.

Dokonce i takhle na dálku Will poznal, kdo ty strážce jsou.

Pět členů Dyminary, všichni v černých bojových úborech.

Will proklínal čluny hlídek, jež s pomocí caeliů ovládajících vítr brázdily vody Anathského moře. Zuriino poselství – a s ním i dvorské klepy – dorazilo dřív než on s Ajou. A jakkoli jim mělo být ku pomoci... nezdálo se, že jim prokázalo laskavost.

„Jak milé,“ ucedil Will a stočil pohled k Aje. Stála a otírala se mu ramenem o rameno. „Přichystali nám uvítací výbor.“

Aja se znechuceně uchechtla. Střelila po něm pohledem, modř jejích očí mu pronikla až na kost, a opět se zadívala směrem k přístavu. „Nejspíš se nám tím snaží něco naznačit.“

Will souhlasně zamručel. „Mám pár tipů, co by to tak asi mohlo být,“ pronesl tiše. „Ani jeden mě však nenaplnuje radostí.“

Aja sevřela čelist. Will nepotřeboval svůj dar, aby poznal, jaké v ní strážce – k nimž se blížili – vyvolávají napětí. Nejspíš teď nebyla ta správná chvíle, ale nedokázal si pomoci. Musel si rýpnout a zasáhl Aju přesně tím způsobem, který se mu už tolikrát osvědčil – a který ji dokázal vždycky spolehlivě vyvést z míry.

„Ale na druhou stranu ty...,“ pokračoval tichým hlasem, připomínajícím vrnění kocoura, zatímco si prohlížel černý vlňný svetr, který na ní visel. Jeho svetr, který jí dal, protože její trahirské šaty byly tady na severu nepoužitelné. Přetrvávající zima měla držet Talu v sevření až do pozdních letních měsíců. „Už jsem ti říkal, jak mě pohled na tebe v mém svetru rajcuje?“

Aja dál zatínala zuby, pohled upřený na členy Dyminary. „Myslíš, že právě teď je vhodná chvíle na tyhle řeči?“

To jistě nebyla. Napětí z jejích ramen neopadlo, takže Will jen zavrtěl hlavou. „Mám už jen chvilku na to zasypat tě lichotkami, než se budu muset začít chovat, jako bych si nemyslel, že ještě líp vypadáš *bez* mých šatů. Jistě tedy pochopíš, když tu chvilku využiju naplno.“

Její napětí povolilo, ale jen trochu. Soudil tak dle cukání koutků jejích úst, když se na něho upřeně podívala. „Jsi nemohň.“

Jeho ruka našla její. Sklonil hlavu a rty se přiblížil k jejímu uchu, až se jí málem otřel o kůži. Zašeptal: „Chtěla jsi snad říct ‚dokonalý‘.“

Za to si vysloužil její smích a jeho zvuk ho hřál u srdce, které se mu i navzdory tíživému pocitu, jenž se mu zavrtával do kostí, doslova rozzářilo v hrudi. Odtáhl se od ní a stočil pohled k hlídce na molu. Přejel prstem po jizvě na své dlani – znamení přísahy, kterou si dali.

Nezáleží na tom, jak hluboko.

Ta slova ho pevně ukotvila a pak už nasadil onen lehce povýšený výraz, který od něho jeho druhové očekávali, zatímco přístavní dělníci zachytávali lana a začali přivazovat loď. Byli už tak blízko, že čekající členy Dyminary poznával.

Liam a jeho dvojče Lena. Mladá sensajka Kleo. Drsný zeluus Filip. A pak jakási anima, kterou si Will nepamatoval jménem.

Liam s Lenou počkali, než se spustí můstek. Rozpustili formaci a svižně vykročili k lodi. Vmžiku doběhli na palubu a už spěchali k Aje a Willovi.

Když Will viděl Liama naposledy, měl černé vlasy tvarované do vysokého hranatého hříbu. Teď byl ostříhaný po vojensku nakrátko. Pozorně si je měřil, širokou čelist zaťatou a ruce překřížené na prsou. Po boku mu stála jeho sestra, dvojče, která měla kadeře stažené do pevného drdolu. Tmavohnědou kůži na tváři jí přetínala jizva – novinka, kterou Will dosud neviděl.

„To je mi ale přivítání,“ zabručel Will a povytáhl obočí.

„Také vás ráda vidím, Vynutiteli,“ odvětila Lena s rukama v bok. Willovi neuniklo, že má prsty obtočené kolem rukojeti meče. Lena byla vždycky smělá, dnes však... působila spíš povýšeně, až mu zatrnulo. Vyčetl to z držení jejích ramen, z vysunuté brady, lesku v hnědých očích.

Tak Lena se chtěla povyšovat?

Dobře, Will jí tedy ukáže, co je to povýšenost.

„Ach, Leno, kéž bych i já mohl říct to samé,“ ucedil, „jenže to byste nás nesměli vítat jako zločince.“

Lena obrátila oči v sloup, Liam však přistoupil o krok blíž a zavadil při tom pohledem o Aju. „Je to kvůli bezpečnosti,“ odvětil stroze. V jeho vysvětlení však bylo cosi nevyřčeného – cosi, co Will zatím nedokázal rozklíčovat. „Máme vás oba odvést k Jejímu Veličenstvu.“

Aja trhla hlavou. „Poněkud podezřelé, ne?“

Liamovi zaškubalo v čelisti a očima přelétl molo s doky. „To ano,“ zabručel sotva slyšitelně, „ale je lepší předem myslet na bezpečnost než pak litovat.“

Lena povytáhla obočí. „Nějaké další stížnosti, nebo můžeme jít?“

„Á, tady je někdo netrpělivý,“ poznamenal Will.

Lena udělala krok vpřed. „Říkám si, co to všechno znamená. Zničehonic zmizíte, přestanete odpovídat na dopisy a pak se nám donese, že se v zemi šíří zvěsti o druhé svaté. Zvěsti, které ohrožují *náš lid* – teď, když všichni vědí, že existuje a že žije tady!“ Lena se do něj vpila pohledem, ale Will před ním neuhnul.

Nemýlila se. Stejnou námitku předložila Aja v Trahiru Ajdonovi krátce předtím, než se rozpoutalo to peklo. Udržet Ajinu totožnost v tajnosti mohlo znamenat výhodu ve válce, jenže tuhle příležitost už propásli a Will nepotřeboval, aby ho Lena poučovala.

Byl Giannin Druhý a Aja její Třetí, přesto s nimi však zacházeli jako s dezertéry.

„Víš, trošku ses přepočítala, Leno,“ zabručel Will. „Prostě mi od tebe přestaly přicházet zprávy, k čertu. Hádám, že i tobě ode mě, nebo snad ne? *Moc* dobře víš, že se zesnulý král spojil s Kakosem! Takže *kam* se asi ty dopisy poděly, co myslíš?“

To vysvětlení se nabízelo, Lena však jen povytáhla obočí. „Od temného knížete Dunyluku bych čekala víc.“

Will se nevesele, zato široce usmál. „A jak sis vedla v pátrání po dodavateli zbraní, Leno? Podařilo se ti ho najít? Pokoušel se přece propašovat zbraně do Kakosu...“

Byl to malicherný pokus a nejspíš i nebezpečně pošetilý, Will si však nedokázal pomoci. Vztek v Leniných planoucích očích mu přinesl pocit zadostiučinění.

Liam zavrtěl hlavou a postavil se mezi sestru a Willa. „Dost.“ Lena se otočila na patě a rázným krokem zamířila k můstku. „Pojďme,“ pobídl je Liam tiše. „Gianna čeká.“

Cestou do paláce se Willovi zdálo, že se čas podivně smršťuje. Chvilí ubíhal rychle, chvíli zase pomalu, takže jim cesta klikatou stezkou vzhůru připadala krátká i dlouhá zároveň.

Setkání s Giannou se děsil od chvíle, co před čtyřmi měsíci vypluli z Dunyluku. V Trahiru zažil několik vzácných chvil, kdy snil o tom, jak odsud Aju odvede a už nikdy se nevrátí, jenže jak nejednou zjistil, naděje je pěkně ošemetná věc. Ukolébá mysl a oslabí ostrážitost.

Nevesele prošli kovanou branou, která vedla na královny pozemky. Willovi neunikly zvědavé pohledy Královské stráže oděné do obvyklých karmínových stejnokrojů. Podobnými pohledy je častovali i ve městě. Will měl podezření, že za to mohou zvěsti, o nichž se zmiňovala Lena. Možná to ale bylo jen tím, že je s Ajou doprovázela takticky rozmístěná Dyminara: dva po stranách, dva vzadu, vpředu Liam.

Vězeňská eskorta.

Aja celou cestu mlčela. Když se však před nimi objevil palác, Will zachytil, jak její napětí rázem vzrostlo.

Vždy působil ohromujícím dojmem. Jeho kamenné věže byly postavené ze stejné žuly jako dunylucké hradby známé coby Zed' a ohraničující zahrady paláce i pozemky za nimi. Jakmile však vstoupili do stínu, který palác vrhal, Willa se chtě nechtě zmocnila nepřijemná předtucha, tíživá jako všudypřítomný kámen.

Vešli. Will si dal ruce do kapes a ramena dozadu. Liam je vedl hlouběji do útrob paláce. Minuli dlouhou chodbu vedoucí do Gianniných komnat, kde královna zpravidla s Triádou jednala, a zamířili do nitra paláce.

Když Willovi došlo, kam je persi vede, zaskřípal zuby.

Do Giannina trůnního sálu. Na místo zpravidla vyhrazené těm nejzávažnějším záležitostem.

Další skryté sdělení.

Liam odbočil prudce doleva a uvedl je do předpokojí, je- muž vévodily mohutné dvojkřídlé dveře. Těmi se vstupovalo do trůnního sálu.

Sedm pekel.

Tahir z Willa udělal paranoika.

Ocitli se v kruhové místnosti se šedou dlážděnou podlahou a zdmi z hrubě otesaného kamene, tak typickými pro hradní architekturu. Avšak zatímco většinu hradních komnat osvětlovaly plápolající pochodně, tuto ozařoval sluneční svit, pronikající dovnitř klenutým vitrážovým oknem v protější zdi. Vitráž zobrazovala setkání božských Devíti na nejvyšším vrcholku Maly – den, kdy stvořili višji.

Pod oknem stála Gianna, na sobě měla bílé šaty opalizující rudým, žlutým, oranžovým a modrým světlem z vitráže, zlatohnědé vlasy zdobené železnou korunou.

Došli do středu místnosti a Will poklekl na koleno, ladně a pohotově jako v den svého odjezdu. Totéž učinil i zbytek jejich malé družiny. Will si přejel palcem po nové jizvě na dlani a přitiskl pěst na hrud, pohled upřený k zemi.

„Chvála Božským,“ vydechla Gianna, jež se jim rozběhla v ústrety. „Měla jsem takový strach.“

Will koutkem oka uviděl, jak královna stiskla Ajiny paže a zvedla ji na nohy. „Když nám od vás zničehonic přestaly přicházet zprávy a když se pak začaly šířit ty zvěsti... obávala jsem se nejhoršího. Dokonce i po tom, co jsem si přečetla dopis od rádkyně Zuri, jsem si nebyla jistá, jestli Tahir nelže, hlavně pokud šlo o vaše bezpečí a královu zradu – jestli se třeba Tahir neobává mé pomsty.“

Will střelil pohledem po Liamovi. Zbylí členové Dyminary, včetně Willa, stále klečeli, jelikož nedostali povel k tomu vstát. Královna však, jak se zdálo, měla oči jen pro Aju.

„Jsi zraněná?“ zeptala se tiše s napětím v hlase.

„Ne, Veličenstvo.“

„Určitě?“

„Ano. Naštěstí máme v Trahiru přátele. Nového krále – ve válce sehraje klíčovou roli, tím jsem si jistá. Stejně jako ji sehrál při našem útěku z Rinji a při zneškodnění svého strýce.“

„Vstaňte,“ přikázala Gianna s pohledem stále upřeným pouze na Aju.

Liam se pomalu zvedl, po něm Will a vzápětí i zbylí členové Dyminary. A pak Gianna konečně pohlédla na Willa.

„Je to tedy pravda? Král Dominik se spřáhl s Kakosem?“ Will sklonil bradu, což však jako přitakání zjevně nestačilo. „A ta záležitost s tvou silou, o níž psala Zuri? I to je pravda?“ vyzvídala dál Gianna, obračejíc pozornost zpátky k Aje. A byť se jí při pohledu na Třetí ve tváři zračila úleva, Will viděl víc. Za ta léta se totiž naučil v královně číst jako v knize. Útlá ramena měla ztuhlá, v kulatém obličejí patrné napětí – v očích, na rtech.

Podíval se na Aju. Ze svého místa neviděl, jak se tváří, ale když zvedla dlaň a natáhla ji směrem k vitráži, její pohyby byly plynulé a účelné.

„Ano,“ hlesla Aja. Ozvalo se syčení a praskání, jak okno začalo namrzat a barevnou mozaiku pokrýl jako pavučina led. Když vrstva ledu zesílila natolik, že bohové pod ním připomínali barevnou šmouhu, Liam stojící za Willem tiše zaklel.

„Bohové moji,“ vydechla Gianna. Aja svinula dlaň a led poslušně roztál. Po skle vzápětí stekla voda jako déšť.

Kdysi persijka, dnes druhá svatá – nesvázaná božským řádem višjů, zato vládnoucí ryzí, syrovou silou podobně jako svatá Evie.

Will si chvilku říkal, jestli před ní Gianna nepadne na kolena. Malinko se zapotácela a s dlaní na srdci se zahleděla na Aju. Aja po dlouhém mlčení svésila ruku a mírně sklonila hlavu.

„Omlouvám se, že jsme se zdrželi,“ promluvila konečně Aja. „Abychom potvrdili, že jsem skutečně ta, o níž hovoří proroctví, musela jsem se svou silou naučit používat, což trvalo mnohem déle, než kdokoli z nás čekal. Věděla jsem však, že se nemohu

vrátit, dokud sílu nebudu umět ovládat. Dokud vám nebudu k užitku, Veličenstvo.“

Ajino vysvětlení znělo rozumně a jejímu hlasu nechybělo sebevědomí, které u ní Will tak často slyšel na jednáních Triády.

„A teď? Teď ji ovládáš?“ zeptala se Gianna bez dechu.

Aja jedinkrát přikývla a Will postřehl, jak se královně mihla ve tváři úleva, možná i radost.

„Chvála bohům,“ vyhrkla opět Gianna a s rozzářenýma očima postoupila vpřed a vzala Aju za ruce. Její zlaté obočí však malinko pokleslo, když Ajinu levou ruku obrátila dlaní vzhůru. „Přísaha stvrzená krví?“ zeptala se při pohledu na znamení na kůži.

„Doufám, že vám to nevadí,“ odvětila Aja bez sebemenšího zaváhání. „Dyminara... je můj domov. Sloužit tomuhle království, sloužit *vám*...“, odmlčela se a Giannina ústa se prohnula v mírném, něžném úsměvu.

Ajina lež působila tak nenuceně, že dokonce ani Will nepostřehl náznak falše. Možná to bylo tím, že Aja do svých slov vložila zrnko pravdy. Dyminara skutečně *byla* jejím domovem. Dokonce ani to, co jí pověděl o Gianně – z čeho všeho královnu podezíral –, nijak nezměnilo Ajin smysl pro povinnost a oddanost Tale a zdejšímu lidu.

A možná ani opravdu hluboce zakořeněnou oddanost královně.

Will tu myšlenku zahnal. Gianna Aje políbila ruku. „Jak už jsem říkala kdysi, Ajo, jsem hrdá na to, že bráníš moje království. Nedokážu si představit nikoho, kdo by byl tak věrný a *opravdový*, aby ho bohové zvolili za vůdce zdejšího lidu v nadcházející době temna. Jsi požehnáním,“ zašeptala posvátně zastřeným hlasem a sklonila hlavu, čelo přitisknuté k Ajiným rukám.

Vzápětí Gianna od své Třetí odstoupila a konečně se obrátila na Willa. Ten se zatatou čelistí zachovával kamennou tvář. „Přesto se zdá, že si vás oba temnota již našla.“

Ta slova byla ostrá a dobře mířená, obtěžkaná skrytým významem, který se Will neodvažoval domýšlet. Místo toho čekal a nechal Giannu, ať se do něho vpíjí očima. Zůstávaly

nepochopitelně klidné. „Vysvětlete mi, prosím vás, co se stalo v Trahiru,“ pronesla nakonec.

Will se Gianně nepatrně poklonil na souhlas a při tom si opět zajel rukama do kapes. „Jistě, Veličenstvo.“

Jeho výklad se točil především okolo zaprodanosti trahirského dvora. Vyložil, jak přišli na to, že je Dominik spolčený s Kakosem, a jak jim Ajdon zachránil život a také ušetřil celou svou zem mnohem horšího osudu.

Protože Kakos posílený trahirskou armádou...

To by jistě znamenalo zkázu.

Co se týkalo Ajiny síly... za dostačující pokládal její vlastní vysvětlení.

Když domluvil, Gianna přikývla a sepjala ruce. „A vy jste krále nepodezírali...?“

„Dobře za sebou zahlazoval stopy,“ doplnil Will. „Dokonce ani korunní princ netušil, jak hluboko sahá jeho zrada, až už bylo málem pozdě...“

„Korunní princ, co se každým dnem stane králem a bude vládnout lidu, který mu nevěří – je-li tedy něco pravdy na řečech, které doputovaly k našim břehům.“

„Ajdon bude svým lidem vládnout dobře,“ vložila se do hovoru Aja. „A nám pomůže ve válce, Veličenstvo. O tom vás ostatně ujistila i rádkyně Zuri, jak se domnívám.“

Tentokrát však Gianna nevěnovala svaté žádnou pozornost. Její oči zůstávaly upřené na Willa.

„Musíte pochopit,“ pronesla nakonec tiše, „jak moc jsem zklamaná. Poslala jsem vás do Trahiru, abyste tam získali spojence a upevnili naši jedinou šanci na vítězství v této válce. Jenže vy jste nejen padli do zajetí, ale ještě jste Trahir zanechali ve zmatku kvůli smrti krále.“

Každou její slabikou prostupovalo tiché zklamání.

„Dominikova smrt byla nutnost, Veličenstvo,“ namítl Will. „Král, který se paktuje s Kakosem –“

„Z tohoto zločinu by jej usvědčil řádný soud, což by nám vyneslo podporu, kdybychom se rozhodli postavit Kakosu,“

přerušila ho Gianna. „Ajdonovi teď dá spoustu práce získat přízeň svého lidu. Jak myslíte, že nám přispěchá na pomoc, když ho jeho vlastní lidé nebudou následovat?“

„Nebylo možné ho postavit před soud. Očernil by nás. A na-
konec by nás odpravil.“

„Osud, kterému jste se oba mohli úspěšně vyhnout, kdybyste dělali svou práci,“ opáčila Gianna vražedným tónem.

„Veličenstvo –“ nadechla se Aja, Will však zvedl ruku.

„Nepotřebuju, abys mě hájila,“ vyštěkl. Aja se naježila a on nebyl s to říci, zda se urazila doopravdy, nebo to jen hraje. A vlastně na tom nezáleželo. Byl příliš zaujatý Giannou, příliš zmatený z toho, proč se na něj stále dívá a v očích se jí nezračí zloba, ale spíš jakési smutné zklamání – cosi, co se blíží lítosti. Co mu unikalo?

„Dala jsem ti jasné rozkazy, a ty jsi je nesplnil,“ pokračovala Gianna.

Will se zamračil. „Odpusťte, Veličenstvo,“ hlesl, „ale svou svatou máte. Máte i spojence. *Tak* zněly vaše rozkazy, nebo snad ne?“

Ta slova zapůsobila přesně tak, jak zamýšlel. Gianniny oči se zaleskly zlobou. Vzkypěla: „*Zapomínáš na sebe!*“

Stejně jako ona.

Královna se jen zřídka kdy přestávala ovládat. Jen zřídka pronášela slova bez rozmyslu.

Gianna se nadechla, napřímila a nasadila odměřený a důstojný výraz, který lid od své vládkyně očekával. Jako by si i ona uvědomila, že na sebe nechtěně něco prozradila. Když pak promluvila, měla hlas opět vyrovnaný a klidný. „Snad pochopíš, proč jsem se obávala nejhoršího.“ Udělala krok směrem k němu, a když sklonila hlavu, její železná koruna odrazila sluneční svit. „Představ si mé rozčarování, když jsem si myslela, že se můj Druhý dopustil zrady.“

Will ztuhl. I navzdory výcviku nedokázal skrýt překvapení. A bylo to venku. Ten chybějící dílek skládačky – tíha a smutek skryté za její nelibostí.

„Chápu vaše zklamání, Veličenstvo,“ pronesl pomalu. „Situace v Trahiru byla stále složitější a mně od vás přestaly přicházet dopisy. Považoval jsem za bezpečnější nesnažit se navázat spojení s našimi jednotkami zde, aby naše zprávy náhodou nepadly do nesprávných rukou a nedošlo k jejich rozluštění. Za to riziko to nestálo.“ Rychle stočil pohled k Aje a pak opět upřel oči na královnu. „Neodhadl jsem to správně a jsem ochoten nést následky.“

„Nechal jsi nás tápat ve tmě,“ pokračovala Gianna. „Vůbec jsem nevěděla, co s vámi je, dokud se nezačaly šířit ty zvěsti; dokud jsem neobdržela dopis od rádkyně nového krále. Jenže dokonce i tehdy jsem si říkala, jestli to není jen další lež, která má zahladit stopy. Zahladit *tvoje* stopy.“

Will se zamračil. Nestačil se ovládnout. Čekal, že bude zklamaná, že jí posledních několik týdnů neodpovídal, ale *zrada*? Byl tak opatrný, když přišlo na Giannu – aby nemohla zpochybnit jeho věrnost. Zariskoval jen jedinkrát, a sice když se ukázal v Tovině cele a prosil generálku, ať mu pomůže dostat Aju z Taly.

Nevím, co přesně od ní chce. Ale znám naši královnu dost dobře na to, abych věděl, že to je pro Aju nebezpečné...

Ale aby ho Gianna hned podezírala ze zrady, protože jí nepsal? To nedávalo smysl.

Ledaže...

Ledaže by jí Tova pověděla, oč ji prosil tam dole v žaláři.

„Zůstal jsem vám věrný, Veličenstvo. Vždy věrný,“ pronesl Will nakonec s pěstí přitisknutou k hrudi. Přestože měl pěst pevně zaťatou, cítil, jak mu buší srdce. Uhánělo stejně splašeně jako jeho myšlenky.

Tova souhlasila, že mu pomůže; věděla, jak umí být Gianna nebezpečná. Aju by nikdy takhle nezradila. To by nedokázala. Souhlasila přece.

Souhlasila.

„Ale přesto,“ pronesla Gianna tiše, „si nemohu dovolit přejít podobné přehmaty beztrestně. Ne když stojíme na prahu války. Situaci v Trahiru jsi nezvládl, Williame. Zvěsti o tom, že

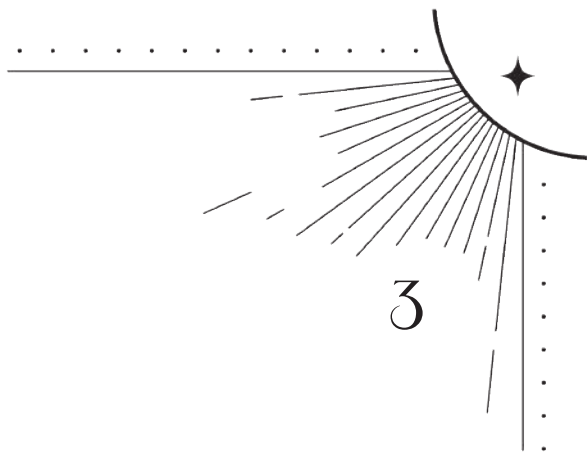
povstala druhá svatá a že je to má Třetí, vystavují Aju i lid naší země nebezpečí. Takové přehmaty se neobejdou bez následků.“

„Rozumím, Veličenstvo,“ odvětil pevně. „Jak jsem říkal, jsem ochoten nést následky, ať už budou jakékoli.“

Po jeho boku stanula Lena.

V rukou persijky spočívaly útlé černé dŕtky.

Gianna se smutkem, ba i bolestí v hnědých očích tiše rozkázala: „Na kolena, Vynutiteli.“

Ta slova byla jako kámen, který dopadne na nezčeřenou hladinu jezera. Aje chvilku trvalo, než si její rozbouřená mysl domyslela jejich význam. Podívala se na důtky a záda jí polil studený pot, jelikož si uvědomila, co vlastně Gianna zamýšlí.

„Veličenstvo –“ promluvila, Willovy oči se však zabodly do jejích a zvedala se v nich bouře.

„Žádáte-li zkoušku věrnosti,“ přerušil Aju, jeho slova však patřila Gianně, „pak jistě víte, že ji podstoupím.“

Aja už viděla trestat vojáky. Viděla sensaje používat dar k tomu, aby udrželi elitní stráž na uzdě. Tohle nebylo běžné kázeňské opatření. Upřednostnit bič před darem byl návrat do minulosti, a to návrat zcela svévolný.

Tohle bylo ponižování.

Pomsta za potíže, které královně způsobili.

Will měl nejspíš pravdu. Patrně to bylo něco víc než jen trest. Patrně to byl způsob, jak si zajistit jeho věrnost trůnu. Vždyť ho Gianna, zatímco byli pryč, podezírala ze zrady. Podezření, které si Aja už nestihne ověřit, protože Will se vysvlékl z kazajky a jistými pohyby si rozepínal bílou košili. Odhodil ji na podlahu.

Ne.

Aja k němu chtěla přiskočit, nestačila se však ani pohnout. Za paže ji totiž pevně uchopily čísi ruce. Liam. Pomalu ji táhl zpátky k místu, kde stáli ostatní tři členové Dyminary. S vážnou tváří sledoval, jak jeho sestra rozvinuje bič.

Will pomalu poklekl. Pohled na něj se tolik podobal výjevu z noční můry, kvůli které se Aja s křikem probouzela, že se jí sevřel žaludek. Pokusila se polknout, jenže v krku měla úplně sucho.

„Jistě víš, že mě to ani v nejmenším netěší,“ pronesla Gian-na tiše.

A bohové, znělo to tak upřímně, že jí Aja málem uvěřila.

„Ovšem, Veličenstvo. Složil jsem přísahu,“ přednesl Will, a třebaže dál upíral oči na Giannu, Aja věděla, že ta slova jsou určená jí.

Nezáleží na tom, jak hluboko.

Bylo to upozornění – aby nezasahovala a neohrozila tak jejich postavení. Aby ho nechala čelit trestu a dovolila mu vloudit se zpátky do Gianniny přízně.

Aja vzteky zatínala ruce v pěst. Ten vztek byl chladnokrevný a sžíravý, vrážel do ní své dýky. Doutnal jí pod kůží, rozdmychával její sílu, až to bylo k nesnesení a ona pracně cedila skrz zaťaté zuby zklidňující nádechy.

To po ní přece nemůže žádat. Nemůže přece čekat, že tam bude jen tak stát a dívat se, jak ho mučí. Liam ji však stiskl ještě silněji, až to zabolelo. A Lena se napřáhla a v tu chvíli –

Vzduch prořízlo první švihnutí biče. Will sebou trhl a jeho ruce dopadly na kamennou podlahu.

Nereaguj.

Druhé švihnutí biče mu na zádech zanechalo krvavý šrám.

Nereaguj.

Při třetím prásknutí mu ze rtů vyklouzl bolestný sten.

Nereaguj.

Sálem se rozléhaly zvuky krutosti a trýzně, která sotva polevila, znovu se zjitřila.

Nádech. Prásknutí. Bolest.

Nádech. Prásknutí. Bolest.

Nádech. Prásknutí. Bolest.

Aju bolela čelist, její svaly doslova úpěly, jak se snažila pevně stát a nešknout sebou pokaždé, když znovu zapráskal

bič. Krutosti už viděla. Na některých se dokonce sama podílela a naučila se v takových chvílích zachovávat bezvýraznou tvář.

Jenže tohle... to byla pro její sebeovládání zkouška ohněm. Všechno v ní křičelo, všechny instinkty jí velely *pohni se. Jdi k němu. Zastav to.*

Znovu zapráskal bič.

A zas.

Willovy paže se chvěly a jeho dlaně se křečovitě tiskly k podlaze. Následovala další rána bičem. Po zádech mu stékaly potůčky krve, která stříkala i ze spleteného koženého provazce svištícího vzduchem.

Při další ráně Willa už ruce neudržely a on se s přidušeným heknutím zhroutil na zem.

Aje vytanula na mysli vidina Willa, jak leží mrtvý na zemi. A ta vidina se tam uhnízdila a nechtěla odejít, tak jako zima z hor.

On to nepřezijí. Zabijí ho.

Vytrhla se Liamovi, než však stačila vystoupit z řady, místností zazněl Giannin tichý hlas: „Dost.“

Lena okamžitě pustila bič.

Napjaté ticho přerušovalo jen Willovo chroptění. Každý jeho přerývaný nádech se do Aji zakrajoval jako ostří nože. Když k Willovi přistoupila Gianna, Ajin hrudník se rychle zvedal a zase klesal. Mělce dýchala. „Ber to jako varování, Williame,“ pronesla královna tiše. „Ještě jednou mě zklameš, a budeš sesazen. Rozumíš?“

Will se ani nepohnul, ležel dál s rukama roztaženými na zemi. „Ano, Veličenstvo.“

Aja jeho odpověď téměř neslyšela. Každou slabiku podtrhovala bolest.

Gianna pohlédla na zbytek jejich družiny. „Vezměte ho k Suje.“

Aja cítila, jak se Liam kolem ní protáhl. Krok měl strojový, postoj křečovitý. Pomohl sestře zvednout Willa ze země. Aja nemohla odtrhnout oči od Willova zohaveného těla. Záda měl jako rozedranou pytlovinu, samou krev a cáry kůže.

Zatímco jej dvojčata vlekla ke dveřím, hlava mu bezvládně visela, jako by měl co chvíli upadnout do bezvědomí. Černé vlasy měl slepené potem.

Zabiju ji.

Ta myšlenka byla jediná jasná věc uprostřed ohlušujícího rachotu v Ajině hlavě. Se svrběním v dlaních se dívala, jak Will mizí ve dveřích. Ruce se jí klepaly. Strachem, *zlostí* a –

„Ajo.“

Její pohled se prudce stočil ke královně, která k ní natahovala ruku. V Giannině obličeji dosud setrval smrtelně vážný výraz, její pohled se však zmírnil a stejně tak i hlas: „Pojď. Do-
provodím tě do kasáren. Tova už tam na tebe čeká.“

Tova.

Aja se nedokázala pohnout. Nemohla se *nadechnout*.

Gianna podezírala Willa ze zrady a to podezření jí mohl vnuknout *jediný* člověk. Jenže... Tova přece nemohla... neřekla by přece Gianně, že si Will myslí, že své královně nemohou věřit. Souhlasila, že mu pomůže – tak to přece Will říkal.

A přesto... uplynulo několik měsíců. Možná že si to Tova mezitím v žaláři rozmyslela.

Aja přikývla. Jediná přetvářka, kterou si mohla dovolit.

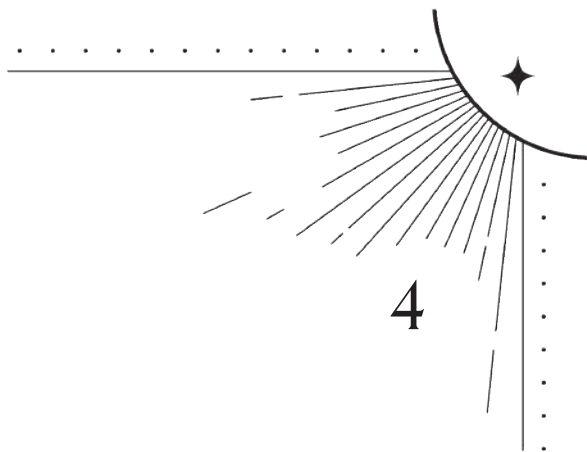
Ať vidí, co vidět chtějí.

Poučka z výcviku, kterou se uměla víc než jen řídit.

Klam. Maska. Lži.

Sepjala ruce za zády, pevně je propletla, aby se jí neklepaly, a takto vykročila směrem k Gianně. Její krok byl jistý, ani jednou nezakolísala.

Dokonce ani tehdy, když šlápla do Willovy krve. Cestou ke dveřím za sebou nechávala červené stopy.

Když byla Aja mladší, otec ji naučil trik, jak ošálit úzkostnou mysl.

„Vyjmenovávej, co všechno vidíš, *mi couera*,” říkal jí.

Pomáhalo to, aby se jí netřásly ruce, aby se jí nepodlamovaly nohy, aby se jí ze sevřených plic nevydral palčivý dech.

Vzrostlé borovice.

Trosky Zdi.

Kameny v hlíně.

„Mrzí mě, že vaše přivítání musela pokazit taková nepříjemnost,” promluvila Gianna tiše cestou ke kasárnám.

Havran.

Ulomená větev stromu.

Mech.

Nepomáhalo to, protože i když Aja působila uvolněně a chápavě přikyvovala, cítila se dokonale odtržená od reality a připadala si jako vetřelec ve vlastním těle.

Ohlédla se, i kdyby jen proto, aby nikdo neviděl případný záchvňv citu, který se jí nepodařilo vymazat z tváře. Pomalu, tiše a zhluboka se nadechla nosem.

V uctivé vzdálenosti za nimi kráčela Kleo a spolu s ní šest členů Královské stráže v karmínově rudých stejnokrojích tmavých jako krev na Ajiných botách. Spolkla žluč, jež jí stoupala do krku. I Gianna se ohlédla a prohlásila: „Kleo je teď v časech válečné hrozby vítanou posilou mého osobního doprovodu.“

Aja se zmohla jen na nezřetelné souhlasné zamručení. Bylo pochopitelné, že královna teď neudělá bez Dyminary ani krok. Vždyť jim hrozila válka.

A sensajové představovali rozumnou volbu.

Bude mezi nimi opět Will, až ho vyléčí? Bude mu Gianna poté, co jej podezírala ze zrady, věřit – i když jen nakrátko?

A co budeš dělat ty, jestli se ukáže, že to byla doopravdy Tova, kdo vzbudil královnino podezření?

„Tobě byly přiděleny dvě stráže,“ říkala právě Gianna, a vytrhla tak Aju z chmurných myšlenek. „Setkáte se dnes odpoledne v kasárnách.“

Aje ztuhla ramena. Prsty se jí křečovitě svíraly. Budou sledovat každý její pohyb. „To není nutné, Vaše Veličenstvo,“ řekla a měla co dělat, aby se jí netrásl hlas.

Jedno z Gianniných zlatých obočí vylétlo vzhůru. „Ty myslíš, že nechám druhou svatou bez ochrany?“ Stiskla rty a prošla spolu s Ajou klenutým obloukem, který odděloval královniny zahrady od kasáren. „Neohrozím znovu tvou bezpečnost, stejnou chybu už podruhé neudělám.“

„Jsem naživu díky Willovi,“ opáčila Aja vyrovnaně. Když vyslovila jeho jméno, srdce se jí sevřelo. Giannin pohled připomínal rozžhavené železo, Aja však dál hleděla před sebe.

Luční kvítí.

Kameny.

Cvičiště, kde s Willem ještě před pár měsíci zápasili při přehlídce před mladými vyšší-učedníky.

„Zdá se, že sis k němu vytvořila vřelejší vztah,“ poznamenala královna.

„Nepřátelství je tváří v tvář válce dětinské.“

Gianna tiše přitakala, a když se vzápětí cesta stočila a ony stanuly na volném prostranství, zastavila se. Aja vedle ní ztuhla a při pohledu na sluncem ozářená vitrážová okna malého kamenného paláce se jí sevřela hrud.

Kasárna.

Její domov.

Pokusila se představit si pokoj, který před čtyřmi měsíci opustila, vybavit si pocit, jaký měla, když seděla s Tovou na posteli, v krbu vesele praskal oheň a její nejlepší přítelkyně si ji dobírala, že bude zase sedět doma, místo aby s ní vyrazila do města.

Bylo to jako nahlédnout do jiné doby.

„Kdy ji propustili?“ zeptala se Aja a zamračeně přelétla pohledem bující zahradu. Terrové vládli svým darem zemi a půdě a dokázali učinit zahradu krásnou v kterékoli roční době, zejména však na jaře. Všude kolem byly záplavy růžových a rudých a nachových a žlutých květů, které se ohýbaly ve větru, jenž zde nikdy neutíchal. Když Aju sevřel chlad, který s sebou přinášel, stěží odolala pokušení zachumlat se ještě víc do Willova svetrů.

„Jakmile jsme dostali dopis od rádkyně Zuri. O událostech v Trahiru si už šušovalo celé město. Když se rozkřikla zpráva o druhé svatě, vydali jsme prohlášení, že Tovu zneužil Kakos, a zprostiti jsme ji všech obvinění s tím, že tenkrát na Uměleckém trhu jen chránila tvoji totožnost. Ve skutečnosti nikdy vězení nebyla, Ajo. A věděla to, stejně jako ty.“

I přesto však Tovu do vězení neměli nikdy vsadit.

Aja se zaťatou čelistí a s hlubokým nádechem pohlédla Gianně do očí. „A dodavatel zbraní? Vypátrali jste ho?“

Královna sevřela rty, zlaté obočí zamračené. Ve tváři se jí mihlo podráždění. „Nenašli žádnou stopu, ale o tom si můžeme promluvit ještě zítra, až budeme dávat dohromady tvé nové povinnosti.“

„Nové povinnosti?“

Prameny Gianniných zlatých vlasů zavlály ve větru, když však vzala Ajiny ruce do svých, měla teplé dlaně. „Náš lid potřebuje naději, Ajo. Ty budeš ta světelná pochodeň, která nás povede v temných časech.“ Aja otevřela pusku, aby zareagovala, ale než stačila promluvit, Gianna s povzdechem pokračovala: „Válku jsme nikdy nepoznali, celá staletí k žádné nedošlo. Víím, že nás bohové připravili... ale v duchu se ptám, jestli jsme náhodou mír nepokládali za samozřejmost.“

Ta slova zněla mírně, rozvážně. V královnině obličejí se zračila únava. Hledět do té tváře bylo jako dívat se do zrcadla minulosti. Po celé ty dlouhé měsíce v Trahiru působil Ajin odraz v zrcadle stejně tak. Tolik ji tehdy tížilo, co ji čeká. Téměř to nešlo unést.

Před pár měsíci by Aja mírnost či snad zranitelnost v králov-
niných slovech pokládala za projev důvěry, nyní však měla před
očima jen bič a kapky krve připomínající déšť a Lenu švihající
na Giannin rozkaz Willa do zad.

Bohové, jak se mohla Aja nechat tak oklamat? Všichni si my-
sleli, že Will je jen šachová figurka v Gianniných rukou, ale to se
mýlili. A Aja nejvíc, protože nikdy nezakolísala ve své oddanosti
trůnu, ve své loajalitě, až bylo najednou pozdě. Manipulovala,
vyhrožovala a zabíjela, kdykoli jí to její královna přikázala, pro-
tože Aja Gianně důvěřovala. *Důvěřovala* jí.

„Běž,“ vyběhla ji Gianna s kývnutím směrem ke kasárnám.
„Tova tě čeká u sebe v pokoji.“

Královna se vydala zpátky po cestě. Po několika krocích usly-
šela Aju, která konečně promluvila: „Dominik mi říkal o vašem
návrhu provdat mě za Ajdona výměnou za spojenectví. Opravdu
byste to udělala?“

Nebylo moudré takhle odkrýt karty. Dát najevo, že ji to ranilo
a že ta rána od chvíle, co v Giannině dopisu Dominikovi našla
usvědčující důkaz, hnisá a podebírá se hořkostí.

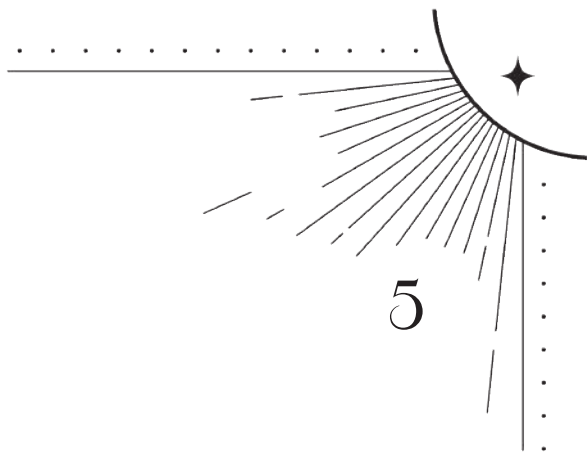
Přesto však...

Potřebovala to od Gianny slyšet. A nejspíš potřebovala i to,
aby se Gianna dozvěděla, že ona, Aja, už není tak naivní. Že je
teď někým, s kým je třeba počítat.

Gianna se zamračila. „Byl to jen takový pokus, snaha zjistit,
jak velký nátlak je na Dominika třeba vyvinout.“

To nebyla odpověď. Nebo možná byla, protože Aja svou krá-
lovnu znala. Gianna by udělala všechno pro to, aby získala pod-
poru Trahiru ve válce, i kdyby to znamenalo prodat Aju a vzápětí
ji zase ukrást zpátky. Nebo ji tam nechat, ať dělá to, co jako
druhá svatá uzná za vhodné. Gianna by se nezdráhala.

A Aja by jí to dovolila.

Tuhle chvíli si Aja představovala celé dlouhé měsíce, přesto si v záplavě scénářů, které si v duchu přehrávala, rozhovorů, které slyšela uvnitř své hlavy – neschopná najít slova, jimiž by urovnala to, co se mezi nimi pokazilo –, nikdy nepředstavila *tohle*.

Že bude o své nejlepší přítelkyni pochybovat. Že se na ni bude zlobit, že bude ve vztahu k ní tápat, protože si vůbec nebude jistá Tovinou vinou. Vždyť jestli si někdo zasloužil něčí zlobu, byla to Aja. Zlobit se správně měla Tova na Aju.

Pokud Tova opravdu zradila Willa... mohla se jí Aja divit? Nedala snad přítelkyni důvod si myslet, že ji opustili?

To Tova strávila kvůli Aje měsíce ve vězení! Vzala na sebe zločin, který nespáchala. *Smrt*, kterou nezavinila. Dokonce ještě teď o ní pochybovali, a to se přitom ukázalo, že objednávky zbraní a knihu se symbolem dekaširé Tově podstrčili. Do pekel! Přece věděli, že jen chránila Aju! I tak ale generálce nevěřili – vojáci, její přátelé ani *rodina*.

Aja sklopila oči a pokusila se uklidnit, jenže při pohledu na krev na svých botách jen zaskřípala zuby a znovu se přerývaně nadechla.

Dost!

Narovnala ramena, rázně zaklepala na ošoupané dveře a pak jimi prošla dřív, než si to mohla rozmyslet. Zůstala stát na prahu a dveře se za ní zavřely.

Bylo to, jako by odešla včera.

Stál tu Tovin toaletní stolek se zrcadlem a spoustou líčidel, štětečků a uhlových tužek. Na podlaze se povalovaly šaty. Mezi nimi se vinula neúhledná stezička k velkému zrcadlu v tepaném rámu, které stálo opřené vedle kamenného krbu. A naproti němu, na sytě nachové hedvábné pohovce, seděla Tova, v ruce držela knihu, ale jakmile spatřila Aju, rázem na ni zapomněla. Polštáře kolem sebe měla rozházené, jako by v nich ještě před chvílkou ležela, stříbřité blond vlasy svázané v neuspořádaném ohonu.

Ticho mezi nimi trvalo snad věčnost.

A pak se obě daly do pohybu. Aja se s přidušeným vzlykem vrhla k přítelkyni. Tova vstala. Kniha s tichým žuchnutím dopadla na šedý kobereček.

Střetly se uprostřed místnosti, spletenec nohou a rukou, a Aja by přísahala, že se jí podlomila kolena. To se možná i opravdu stalo, protože Tova ji zachytila a podepřela. Byla jí jako vždy oporou, i když se celý svět okolo hroutil.

„Jsi doma,“ opakovala Tova. Šeptala jí ta slova do vlasů a Aje chvílku trvalo, než pochopila, že to její přítelkyně myslí jako ujištění. Celá se chvěla. Dech měla přerývaný a zuby zaťaté, zatímco se dál tiskla k Tově.

Cítila, že jí tváře vlhnou slzami. Bylo jí to však jedno, protože Tova byla tady a nehrozilo jí nebezpečí. A objímala Aju, jako by ji navzdory tomu všemu, co se stalo, měla stále ráda.

„Jsem doma,“ vypravila ze sebe konečně Aja.

Protože tohle – tohle hřejivé objetí a vůně skořice, jež ji dokázala ukonejšit lépe než jakékoli tonikum od léčitele – platilo odedávna za jediné místo, kde Aja nacházela klid.

Kde došla pokoje.

„Bohové, jak mně se po tobě stýskalo!“ vydechla Tova Aje do vlasů a dál ji pevně objímala. Ajiny prsty se zabořily do hebké látky Toviny šedé sukně.

„Mně po tobě taky.“ Poodstoupila a uviděla slzy, jež Tově kanuly po tvářích, jako vždy růžových, leč zvolna rudnoucích, zatímco popotahovala. Aja si přítelkyni přeměřila, hltajíc očima

zdravou září, jež rámovala její kulatý obličej. Volná košile po-
odhalovala vypracované svaly paží. Kaštanově hnědé legíny
těsně obepínaly její nohy.

Vypadala skvěle. Naprosto skvěle. Jako by Gianna dodržela
slovo nejen v tom, že se postará o její bezpečí, ale také o pohodlí.

„Jsi v bezpečí? Jsi v pořádku?“

„Já? U Hefina ohně, Ajo, co ty?! Když mi Lena pověděla, že
Will přestal odpovídat na zprávy, myslela jsem... myslela jsem,
že se stalo něco hrozného.“

Aja ztuhla, neboť ji opět dostihla skutečnost.

Podezírala jsem svého Druhého ze zrady.

Tova se zamračila. „Co je to?“ Sjela Aju pohledem od hlavy
k patě, jako by hledala zranění. „Krev?“ Tova zírala na Ajiny boty.

„Není moje,“ hlesla Aja a ruce spuštěné podél těla měla
zaťaté v pěst.

Tova se nepřestávala tvářit ustaraně. „A čím tedy, zatraceně?“

Aja si zaryla nehty do dlaní ve snaze utišit Willovy výkřiky
ve své hlavě.

„Willova.“ Pozvedla ruku k srdci, jako by to snad mohlo uti-
šit bolest, kterou tam pociťovala. „Gianna ho nechala zbičovat.
Prý za selhání v Trahiru, ale...“

Podezírala jsem svého Druhého ze zrady.

„Říkala, že ho – než se vrátil – podezírala ze zrady. Hádám,
že ho potrestala spíš za to,“ domluvila Aja, které se do hlasu
vkradlo vlastní podezření.

Tova znehybněla, obličej rázem bledý. Pomalu usedla na kraj
postele. „Ona... bohové! Věděla jsem, že se zlobí, ale bičování?“
Vydechla a prudce zavrtěla hlavou. „Patos mu pomáhej.“

Aja se do přítelkyně vpíjela pohledem, jako by snad mohla
odhalit pravdu bez ptaní. Tova však byla pohroužená do vlast-
ních myšlenek, spodní ret skousnutý, pohled upřený do země.

„Tovo,“ promluvila Aja rozechvělým hlasem. „Neřekla jsi...
neprozradila jsi Gianně něco?“ Toviny oříškově hnědé oči se
zabodly do Aji. „Pochopila bych to,“ pokračovala Aja a opatrně
při tom zvedla ruku. „Ale potřebuju vědět, jestli –“

„Myslíš, že za to můžu já?“ vyštěkla Tova s takovým rozhořčením, až sebou Aja trhla. „Dáváš *mně* za vinu, že ho dala zbičovat?“

„Ne, já –“

To už však Tova stála, obličej planoucí, oči přimhouřené. „Will si pod sebou tou svou drzostí a domýšlivostí léta podřezával větve,“ zavrčela. „Nemůžu uvěřit, že obviňuješ *mě* z toho, že vůči němu někdo pojal podezření. *Mučili* mě, Ajo! A mučili mě proto, že se neuráčil odpovědět na tu pitomou depeši!“

Aja otevřela pusu a vyvalila oči, ruce bezvládně svěšené podél těla. „Co?“ Ta otázka byla jen vydechnutí, neslyšný šepot na pozadí ohlušujícího hukotu v jejích uších.

Tova si zničeně přejela dlaní po bradě, a byt' vzápětí tiše promluvila, hlas měla plný hořkosti: „Takhle jsem ti to říct nechtěla...“

Aja cítila, jak v ní kypí vztek, jak se v ní opět probouzí ta stejná zloba, kterou pohřbila v komnatě paláce.

„Gianna si myslela, že Will něco chystá,“ pokračovala Tova. „A jelikož jsem tu z Triády zbyla jen já, usoudila, že bych o tom mohla mít ponětí. Nebo přinejmenším vědět něco, s čím jsem se zatím nesvěřila. Tak mě poručila vyslýchat.“

Aja cítila na jazyku pachut' žluče.

„Dvakrát.“

Dvakrát kvůli ní Tovu mučili.

Tova se přidušeně a nevesele zasmála. „No vážně, Ajo, co jste vy dva čekali? Co by sis myslela *ty*, kdyby se ti tvůj osobní pobočník vypařil s druhou svatou? Máš štěstí, že tě nezbičovali s ním.“

V těch slovech bylo tolik hořkosti a zrady, že sebou Aja trhla, jako by ji Tova udeřila.

Tova zbledla a s posmutnělým výrazem k Aje natáhla ruku. „Nemyslela jsem to tak.“

Jenže myslela. Aja viděla zášť v jejích očích. Odstoupila od ní, založila si ruce na prsou a pohodila bradou. „To nic,“ ujistila ji tiše. „Máš pravdu. Je to i moje vina.“

„Ne, není,“ vyhrkla Tova a oči se jí zaleskly. „Potýkala ses s něčím nepředstavitelným. To *on* měl královně podávat zprávy, jeho tím pověřila. On se měl starat o tvoje *bezpečí*.“ Zavrtěla hlavou. „Souhlasila jsem s Giannou, že mu nemůžeme věřit, dokud tě neuvidíme vejít do dveří. Přesto jsem proti němu neřekla křivé slovo. Co bych jí asi tak vykládala?“

Aja přešlápla z nohy na nohu. „Že tě požádal, abys jen předstírala, že tě vyslýchá, aby mohl...“

Aja se odmlčela a zamračila. Všimla si zmatku a posléze i znechucení v Toviných očích. Přítelkyně se znovu chladně a nelítostně zasmála. Ta tam byla radost, kterou Aja v její přítomnosti vždy pociťovala.

„To ti namluvil? Že ke mně přišel a snažil se mě ušetřit bolesti? Tak takhle se chtěl zbavit pocitu viny – viny z toho, že mučil jednoho z nás, dokonce i když věděl, že jsem nevinná!“

Aja cítila, jak se jí na kůži lepí tíživé ticho a lne k ní jako vzdušná vlhkost v Rinje.

Tova vrtěla hlavou. „Mělo ti dojít, že lže – vždyť jemu přece nezáleží na nikom jiném než na sobě.“

Aje se sevřela hrud' a tentokrát jí ani zaťaté pěsti nepomohly zbavit se svrbění v dlaních.

Ne.

Will jí nemohl lhát.

Jí by nelhal.

Cítila přece jeho bolest, jeho vinu – tehdy v Trahiru, když nedopatřením prolomila jeho štít. A on jí pak pověděl pravdu: že ještě v Tale řekl Tově o svých obavách stran Gianniných úmyslů s Ajinou silou i o tom, že chce Aje pomoci uniknout ze země.

Že Tovu požádal, ať výslech jen předstírá, jenže pak ji stejně musel mučit, protože Gianna přivedla Kleo a ta by jako sensajka vycítila Toviny pocity.

Will by Aje nelhal. Ne o tomhle.

A přesto na ni teď Tova hleděla s lítostí v očích, načež tičným hlasem pronesla: „Vím, že jim máš za zlé, že mě ten den vyslýchali. Vím, že jsi slyšela... všechno. A chápu, že jsi s ním

v Trahiru musela spolupracovat a že se ti takhle snáz předstíralo, že není zrůda. Jenže Will je...“ Tova vrtěla hlavou, jako by nemohla najít dostatečně ohavné slovo, které by ho vystihovalo. „Mluvme raději o něčem jiném,“ navrhla místo toho mírně. Došla zpátky k posteli a zlehka dosedla na tvrdou matraci. „Ještě jsi mi nevyprávěla o Trahiru.“

A třebaže to Tova pronesla radostným hlasem, nucený úsměv se odrazil jen na rtech, ale do očí se jí nepromítl.

Nelhal by mi.

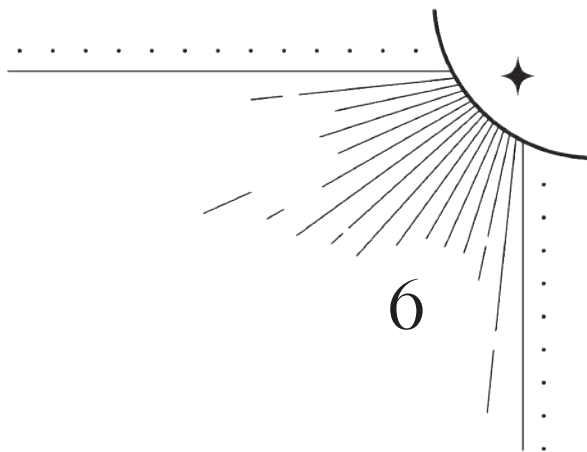
Aja si odkašlala, ruce zastrčené do rukávů Willova svetru.

Nelhal by mi.

V duchu si to stále opakovala jako modlitbu.

„Dobrá tedy,“ nadechla se. „Je to napínavý příběh.“

A byť napětí mezi nimi dosud zcela neopadlo, Tově ma-linko povolila ramena a její nucený úsměv získal na vřelosti. „Víš, co vždycky říkám,“ prohodila. „Čím napínavější, tím lepší.“ Poklepala dlaní vedle sebe na postel. „Tak pojď a všechno mi vyprávěj.“

Will si vždycky představoval, že v sedmipeklí bude zima, ale mýlil se. Žár mu spaloval kůži s takovou prudkostí, že se takřka nemohl pohnout. Někde někdo křičel. Pravděpodobně další zmučená duše.

Pevně ho drž.

Vždyť se snažím. Mrská se jako podělaná ryba.

Cosí se mu pevně ovinulo kolem paží a znehybnilo jej. Ani neotevřel – nemohl otevřít – oči.

Oheň byl nakonec oheň a Will se nepotřeboval dívat. Cítil ho každým kouskem svého potem zbroceného těla. A právě když už si myslel, že trýzeň nemůže být horší, záda mu proťala bodavá bolest, a to tak strašná, že si opět myslel, že zemře.

Hlava mu padla nazad a pak si uvědomil, že to křičí on sám.

S námahou otevřel oči, ale všechno bylo rozmazané. Kolem něj se tyčily tmavé siluety. Dvě ho držely pevně přimáčkutého ke stolu, zatímco třetí udílela pokyny. Každý z nich mu přinesl další vlnu bolesti.

Budeš v pořádku, pronesla třetí postava vlídně do jeho výkřiků. *Budeš zase v pořádku.*

Willovy hlasivky se napjaly k prasknutí a pak všechno znovu pohltila tma.

Když opět nabył vědomí, tma kolem působila chladivě a konejší-vě. Přesto ji toužil opustit – s naléhavostí, která nedávala smysl.

Kdepak, mnohem lepší bude zůstat v konejšivé tmě, pěkně si spát v kajutě, kterou obývali s Ajou na moři... či snad ne? Třeba se mu podaří Aju přesvědčit, aby dnes nezápasili. Zbývá jim už jen pár poklidných chvil, než se vrátí domů.

Zkusil se k ní přitulit. Přitom se však musel překulit na bok, aby Aju mohl obejmout, jenže při sebemenším pohybu okamžitě ucítil prudkou bolest v zádech.

„Sakra,“ zakrákoral a v krku měl vyprahlo jako na poušti Aržumenté. Zamžoural a rozhlédl se po místnosti, kterou nepoznával. Mihotavá záře pochodní koupala kamenné stěny v šedém světle. Nevelkým oknem za ním pronikal dovnitř matný přísvit, vrhající dlouhé stíny na stolek vedle úzké postele, na níž ležel. Na stolku spočívalo umyvadlo s vodou a zakrvácenou žínkou a v nohách postele stála židle, příliš malá na štíhlého vojáka sedícího na jejím ošoupaném dřevě.

Liam se na Willa podíval přimhouřenýma očima, ale seděl dál: ruce založené, nohy natažené před sebe, překřížené v kotnících.

Will zaťal čelist, neboť se mu v mysli vynořily vzpomínky. Rozhněvaná Gianna a bič a bolest tak prudká, že se divil, že neztratil vědomí dřív. Zděšení v Sujině tváři, když ho Liam s Lenou přivlekli na ošetřovnu, kde se s úlevou propadl do tmy.

„Konečně,“ zabručel Liam znaveným barytonem a pohlédl na Willa. „Myslel jsem, že je po tobě.“ Neznělo to, že ho ta vídina nějak zvlášť rozladila, ale přinejmenším se z ní škodolibě neradoval.

„Jak dlouho jsem byl mimo sebe?“ zasípal Will.

Liam vstal a došel ke stolku, na kterém stál pohárek s vodou. Sklonil se k lůžku a podal jej Willovi. „Čtyři hodiny. Ztratil jsi vědomí, hned jak jsme tě sem s Lenou donesli.“

Will se ani neobtěžoval posadit a prostě se napil vleže. Konečně si svažil rozbolavělé hrdlo. U sedmi pekel, jen pohnout rukou mu působilo hotová muka!

„Během ošetřování jsi střídavě přicházel k sobě a zase upadl do bezvědomí, až ti nakonec Suja nalila do krku dávku

zklidňujícího tonika,“ pokračoval Liam. „Zpěchoval ses jak splašená herka,“ pokýval hlavou, „ale jsi už zkrátka takový, dokonce i na prahu smrti.“

Will si to vybavil. Nechtěl si vzít tonikum, protože už nestál o to propadnout se zase do té bezedné hlubiny. Chtěl zůstat vzhůru – bdělý –, aby se mohl vrátit k Aje.

Aja.

Kde jen je? Co se s ní stalo, když ho Liam s Lenou odvěkli z místnosti?

Liam přimhouřil oči a posadil se zpátky na židli. Znovu si založil ruce na prsou a prohlížel si Willa. „Jak ti je?“

Will zavrčel: „Skvěle.“ Vzepřel se na rukou ve snaze se posadit. Kůže se mu orosila potem. Zase to pálilo jako čert. Nová kůže byla napjatá jako tětiva. „Nemusel jsi tu zůstat,“ sykl a nasál skrz zaťaté zuby vzduch, chystaje se znovu pohnout. Liam jen pokrčil rameny.

Nejspíš se cítil provinile kvůli tomu, co Willovi provedla jeho sestra.

Co jí přikázali udělat, opravil se neochotně v duchu Will.

I když ne, že by se s tím úkolem Lena potýkala nějak neochotně.

Opřel se o lokty a zase uviděl rozmazaně a zády mu projela bolest. Z úst se mu bezděčně vydralo zasténání.

„Do zatracených pekel.“

„Proto jsem ti také kladla na srdce, aby ses nehýbal,“ zazněl ode dveří laskavý hlas a do místnosti vstoupila Suja. Ruce měla plné nejrůznějších lahviček a dóziček, které vyskládala na stolek vedle lůžka. Dlouhé hebké vlasy měla spletené do copu, jenž jí sahal do pasu, bílou tuniku léčitelů potřísněnou krví – jeho krví, domýšlel si Will. Mračila se, takže měla na jinak hladké hnědé kůži vrásky.

Willovi prolétlo hlavou, jestli náhodou Suja nevěděla předem, že ho dnes bude ošetřovat, jestli se Gianna nepostarala o to, aby byla nejlepší léčitelka Dyminary nablízku. *Tohle* ale Suja jistě neočekávala, ač zjevně připravená byla.

„A byl jsem při vědomí, když jsi mi to říkala?“ procedil skrz zuby, když se konečně posadil. Hlava se mu při tom pohybu roztočila, bolest zesílila a zvolna přešla v soustavné pálení. Léčitelka se neobtěžovala s odpovědí, jen mu položila ruku na nahé rameno a něžně ho předklonila, aby se mu mohla podívat na záda.

„Dnes se musíš hýbat ještě hodně opatrně. Nová kůže je choulostivá.“

„Všiml jsem si.“ Will sykl bolestí, neboť mu Suja zajela na zvláště citlivé místo. Napřímila se a sáhla pro dózu s mastí. Ta byla studená jako led, nechutně sladce páchla a Will svědomitě držel, zatímco mu jí Suja potírala rány. „Je třeba to mazat dvakrát denně. Celý týden. Urychlí to hojení a nezůstanou ti tak hrozná jizvy.“ Suja se mu velkýma hnědýma očima zadívala vážně do tváře. „Šla jsem až za hranice svých možností, ale některé rány jsou...“

„Jsem tvým dlužníkem, Sujo, jako vždy.“ Věděl, že léčitelé mají své hranice. Umějí dělat téměř zázraky, přesto jim Mora, bohyně osudu, nesvěřila svou plnou moc. Suja nicméně dokázala jeho kůži přimět dorůst...

To svědčilo o tom, že coby anima svůj dar ovládala znamenitě.

Povytáhla obočí. „Lichotkami se z další dávky tonika proti bolesti nevymluvíš.“

„Ne,“ řekl ostře, jemu na bolesti nezáleželo. Ani za nic nemínil znovu upadnout do bezvědomí, a přesně to tohle tonikum dělalo. Ztratil už celé hodiny. Vůbec netušil, kde je Aja ani čemu musela čelit, zatímco o sobě nevěděl.

A do toho tady byla ta věc s Giannou. Will věděl, že ponese následky za selhání v Trahiru. Současně však tušil, že za jeho trestem je něco víc než jen podezření ze zrady. Na tuhle lest ani na chvíli neskočil. To, že neodpovídal na dopisy, nestačilo k tomu, aby o něm tak moc pochybovala. Ne když si léta získával její důvěru.

„Potřebuješ odpočívat, Vynutiteli,“ pronesla důrazně Suja.

„Odpočívát můžu po smrti.“

„Která přijde brzy, jestli mě neposlechneš,“ vyštěkla léčitelka. „V noci se pěkně prospíš. Tady. Odpočinek urychlí hojení. U Mory! Vstát a vrátit se ke svým povinnostem můžeš zítra, *jestli si ovšem odpočineš.*“

Will spolkl, co měl na jazyku. Pochyboval, že božské patronce léčitelů a smrti na něm tolik záleží.

Protože kdyby záleželo, nesvůjel bych se tu teď bolesti.

Suja mu vrazila tonikum a Will se s kletbou na jazyku podvolil a hořkou tekutinu vypil na dva zátahy. Suja po něm šlehla nelítostným pohledem. „*Zůstaneš v posteli.* Myslím to vážně. Jestli si kvůli té své netrpělivosti strhneš novou kůži, nechod za mnou, abych tě znovu léčila.“

Will se neubráníl úsměvu. Suja sice dštila oheň a síru, ale narodila se s povahou pravé animy. Byla hodná a laskavá a nikdy by neodmítla zraněného vojáka. A věděla to stejně dobře jako on.

Sevěřela rty a v očích se jí zračila váhavost. Jako by chtěla ještě něco dodat, ale v duchu s tím bojovala. Jenže pak se podívala kamsi mezi Willa a Liama a kdovíproč si to rozmyslela, ať už to bylo cokoli. Otočila se na patě a beze slova odešla.

„Milá ženská,“ zabručel Will, který si dobře uvědomoval, že se na něj Liam pozorně dívá. Persi se s povzdechem zvedl ze židle.

„Dávej si pozor,“ napomenul Willa. „Přesně tahle drzost je důvod, proč jsi tady.“ Vykročil směrem ke dveřím. Když měl ruku na klíce, Will za ním zavolal.

„Kde je Aja?“

„Předpokládám, že u Tovy. Proč?“

Willa přemáhala dřímota. Jestli to skutečně byla Tova, kdo ho udal Gianně... co asi tak Aju čeká?

Ona Aje neublíží. Má Aju ráda.

Liam se na něho pořád díval, v očích takový zvláštní tázavý pohled. „Napadá mě nejmíň pět lidí, kteří by Aju nejradši viděli mrtvou, Liame, a to mi to po tom léku zrovna moc nemyslí. Potřebuje chránit, jinak ji zabijí dřív, než vypukne válka.“

Liamovi se ve tváři objevilo podráždění. „Gianna jí přidělila její osobní stráž.“

To se Aje nebude líbit. Ani jemu se to nelíbilo – budou si muset dávat ještě větší pozor. „A navíc,“ dodal Liam zachmuřeně, takže se Will zase obrátil ke dveřím, „válka už vypukla.“